

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρώτον.—Ἐν Κωνσταντοῦλει τῇ 1 Νοεμβρίου 1887.—Τεύχος Ἐνδέκατον.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ
ΛΟΓΙΟΥ ΕΡΜΟΥ.

Ληγοῦσης ἤδη τῆς πρώτης εξαμηνίας παρακαλοῦμεν ἐπιμότως τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ Κράτους καὶ τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ τοὺς μὴ πληρώσαντας εἰσέτι τὰς συνδρομὰς των, ὅπως ἀποστελλώσιν ἡμῖν ἀπ' εὐθείας τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν. Ἐπιζομεν ὅτι οἱ κέρριοι οὗτοι (καὶ ἰδίως ὁ ἐν Κερασσῶντι Κύριος Π. Η. Π.) θὰ θελήσωσι πλέον νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν αὐτῶν τὰς ἐκτάκτους δαπάνας ἃς ἀπαιτεῖ ἡ τακτικὴ τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ ἔκδοσις καὶ τὴν δυσχερεῖ θέσιν εἰς ἣν περιέρχεται ἡμῶς ἡ περαιτέρω ἐκ μέρους αὐτῶν καθυστέρησις τῆς πληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμου τῶν ἐτησίων αὐτῶν συνδρομῶν.

Ἡ Διεύθυνσις.

Παρακαλεῖται ὁ ἐν Νικομηδείᾳ αὐθορμήτως ἀναλαβὼν τὴν πρὸς τοὺς ἐκείσε συνδρομητὰς διακομὴν τοῦ περιοδικοῦ κ. Α. Κ. ἵνα ἐξοφλήσῃ τὸν λογαριασμόν του· ἄλλως θὰ ἀναγκασθῇ ἡ Διεύθυνσις νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὸν δι' οἴων ἐπιθέτων καὶ ἀσυναίσθητως ἐπιλοδώρησεν αὐτῇ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ (1)

ΥΠΟ ΗΛΙ. ΧΡ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἵγιεινὴ ἐν γένει.—Περὶ θνησιμότητος ἐν τῇ παρούσῃ ἐποχῇ.—Ἐπαύξεισις τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς.—Ἔμφελος 10 οἶο — Γαλλικαὶ καὶ Ἰταλικαὶ στατιστικαί. — Εὐζωίας ἐπίδοσις. — Καταγραφή τῆς ὑγίαινης. — Νεώτερα περὶ ὑγίαινης μέτρα. — Ἐπίδοσις πραγματοποιουμένη ἐν Γαλλίᾳ. — Τὸ ἀληθὲς φάρμακον τῆς μακροβιότητος. — Τὸ ἐν Παρισίοις δημοτικὸν συμβούλιον καὶ ἡ δημοσία ὑγεία. — Αὐξήσις τῆς ἐκ τῶν μεταδοτικῶν ἀσθηνειῶν θνησιμότητος. — Τὰ ἐν Παρισίοις θύματα. — Περὶ τῆς μεταδόσεως τῶν ζυμοτικῶν νόσων. — Ὁ μiasmὸς καὶ ἡ διάδοσις του. — Τυροειδὴς πυρετὸς, εὐλογία διφθερίτις. — Ἐρυθρίτις (Ἰλιερὴ) σκαρλατῖνα, κρουκίτις. — Προλήψεις ἐπὶ τῆς ἐρυθρίτιδος καὶ κρουκίτιδος. — Ὑπέρξεισις ἐτησίως σωθεῖσαι. — Νοσοκομεῖα. — Ψυχολογία: ψευδομυρμηγία ἐν δικαστηρίαις. — Ψεῦδη καὶ ἀλήθειαι. — Ἰδιωτικὸ ὑποβολαί. — Ἀναδρομικοὶ παραλογισμοὶ περὶ τῶ ὑγίαι. — Ἐξαιρετικὰ παρατηρήσεις. — Καταθέσεις ἐξ ὑπερβολῆς. — Ὄρμος τῶν ὑπεβαλλομένων. — Δι-

Ἐκ τοῦ Journals des Débats

καστικά συμπερασμοί.— Ιστορία ενός κλαπέντος ἐξ ὑπερβολῆς.

Εὐχάριστον πάντοτε εἶναι εἰπώμεν ὅτι τὰ νῦν ἀποθνήσκοντες ἦσαν ταχέως παρ' ἄλλοτε, ὅτι ἡ μέση ζωὴ μακροτέρα κατέστη. Γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ἡ θνησιμότης πανταχοῦ ἐν Εὐρώπῃ εἰς μείωσιν ἀπὸ ἐνὸς αἰῶνος εὐρίσκεται. Συμφώνως δὲ τῷ δόκτωρι κ. Βακέρ, βουλευτῇ τῆς Κορέζης, ἡ θνησιμότης ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Laplace Condorcet, (1) ἦτο περὶ τὰ 1770—1783 ἦτο διὰ 1000 ζώντας οἰασδήποτε ἡλικίας, 34· ἐνῶ τὰ νῦν εἰς 22 ἀνέρχεται (2). Ἐν τινι δῆμῳ τῆς Κορέζης, ἡ θνησιμότης κατὰ τὸ 1775—1790 ἦτο 41· τὰ νῦν δὲ μόνον 14· κατὰ συνέπειαν ἡ καθιστώσα ἡλικία, τῶν ἀποθνήσκόντων τὴν σήμερον ἐστὶ ἐκ τριῶν καὶ ἐξ ἑπτῶν, ἐνῶ τότε ἦτο ἐξ εἴκοσι καὶ τριῶν. Οὕτως δ' ἐπιδήλως ἐστὶ εἰς τε τοὺς πλείστους τοῦ κράτους νομούς καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐν Σουηδίᾳ τῷ 1740 διὰ 1000 κατοίκους, 28 κατ' ἔτος θνήσκοντες ἐλογίζοντο, κατὰ τοὺς παρόντας ὅμως χρόνους, 17. Συνελόντι δ' εἰπεῖν ἡ θνησιμότης ἐν Σουηδίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ δὲν ἀπαριθμεῖ πολλά θύματα. Ἐν Ἰταλίᾳ ἐν τῷ ἀρχαίῳ δουκάτῳ τοῦ Μιλάνου, ἡ θνησιμότης τῷ 1774 ἦτο 41 διὰ 1000· νῦν δὲ κατέπεσεν εἰς 28 διὰ 1000. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Ρώμῃ, ἐν ἣ τὸ 1794—1800 ἦτο 39 θανόντες διὰ 1000, ὑπεβιβάσθη τὸ 1880—1885, εἰς 27.

Πόθεν προέρχεται ἡ εὐτυχῆς αὕτη μείω-

(1) Laplace. Γάλλος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐκ τῶν σφωτέρων· συγγραφεὺς τοῦ σύρηνου μηχανισμοῦ (1749—1827). Condorcet· σπουδαῖος φιλόσοφος μέλος τῆς Γαλλικῆς Συνελεύσεως· ἐδηλητηριάσθη, ὅπως ἀποφύγη τὸ ἐκρίνωμα (1694)

(2) Σύνοδος τῆς διεθνoῦς στατιστικῆς ἐταιρείας τῆς Ρώμης.

σις; Πολιτικοὶ τινες τὴν ἀπέδωσαν εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως! Καὶ ὅμως τοῦτ' αὐτὸ παρατηρεῖται οὐχὶ μόνον ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν χώραις αἰτινες λίαν βραδέως ἐκαρπώθησαν τῆς ἀρετηρίας τῶν νέων ἰδεῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ὡς ἀλήθειαν λαμβάνομεν ὅτι αὕτη ἀρχὴν ἔχει τὴν πρόοδον τοῦ γενικοῦ πολιτισμοῦ, τὴν πρόοδον τῆς ὑγιεινῆς. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐλάττωσις τῆς θνησιμότητος συχνάκις ἀποδίδεται εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Ἄλλ' ἰατρός κ. Βέκερ εἰλικρινῶς ὁμολογεῖ ὅτι ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, ἐκτὸς ἐξαιρέσεων τινῶν, δὲν συντελεῖ πολὺ πρὸς τοῦτο. Ὅταν, παρατηρεῖ, λέγωσι πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ θέματος τούτου ὅτι τῷ 1660 π. χ. ἐν τῷ Hotel-Dieu τῶν Παρισίων, ἐν τέταρτον τῶν ἐν λοχείᾳ γυναικῶν ἀπέθνησκε, ἐνῶ τὴν σήμερον εἰκοσάδα τινα μόνον ἡ θνησιμότης προσβάλλει· δύναται τις πρὸς ἀπάντησιν νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη οὐδὲν ἔλαττωσε μόνον ν' ἀνακαινίσῃ τὸ ἀρχαῖον Hotel-Dieu, ν' ἀνασκευάσωσιν ἐπὶ τὸ ὑγιεινότερον τὰς αἰθούσας καὶ ν' ἀπομονώσωσιν τοὺς ἀσθενεῖς πρὸς σμίκρουν τῆς ἀναλογίας τῶν θνησκόντων. Ἐτερον ὡσαύτως παράδειγμα προστίθεμεν τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ὀδυστέως Τρελά ἐν τινι περὶ τὰ μέσα Ἰουνίου ἐ. ἔ. συνεδριάσει ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν, διάλεξιν, ἀπαγγεῖλαντος ὅτι κατὰ τὴν ἐκκοπήν τῶν μελῶν τὸ 1880—1884, εἰς ἐγχειρισθεῖς ἐπὶ τεσσάρων ἀπέθνησκε· ἀπὸ δὲ τὸ 1884—1887 δὲν ἀπόλλυται πλέον εἰμὶ εἰς ἐπὶ 25!

Ὁ αὐτὸς Τρελά, ἀρτίως ἔτι (τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 2]14 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.) μέσῳ πολλοῦ πλήθους ἐπιστημόνων τε καὶ μὴ, ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἀγορεύων, μεθ' ὑπερηφανείας ἀ-

νομολόγει τὴν πρὸ 20 ἐτῶν ταπείνωσιν τῆς χειρουργικῆς διαβηθαιώσεως, ὅτι, τρεῖς καὶ πλέον ἐπὶ τοῖς πέντε ἀπέθνησκον τότε, ἦτοι περὶ τὰς ἐβδομήκοντα γυναῖκας ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, ἐνῶ ἤδη χροῖς εἰς τὴν ἀντιστηπτικὴν μέθοδον, ἀποθνήσκουσι δεκαπέντε· πόρισμα, ἐν ἐνὶ λόγῳ, φανερώτατον τῆς ἀντιστηπτικῆς μεθόδου, ἣτις δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ πανταχοῦ ὅπου οἱ ἄνθρωποι κίθονται τῆς ἐαυτῶν ζωῆς καὶ ἀλγοῦσι ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς τοῦ πλησίον. Διὰ τῶν τελεσφορωτάτων τούτων διακηρύξεων τοῦ ὁ πολὺς χειρουργὸς κ. Τρελά καὶ διὰ τῆς ἰδιαζούσης περὶ τὴν ἔκφρασιν διαχυείας καὶ χάριτος λίαν κατέβηξε τοὺς ἀκροατὰς του.

Ἡ βελτίωσις λοιπὸν τῶν ἀντιστηπτικῶν ἐπιπέδων, κατὰ πολὺ συνέτεινεν ὅπως πραγματοποιηθῇ ἡ ἀσφάλεια τῆς δημοσίου ὑγιεινῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τε ὑγιεινὴ καὶ ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη δὲν εἶναι ἔτι ἐντελεῖς, ὡς μὴ ἔχουσαι ὠρισμένα τέματα, παραδεχόμεθα, χωρὶς οὐδενὶ προδήλως ν' ἀπαρέσκαμεν, οὐδ' αὐτῷ τῷ δόκτωρι κ. Βακέρ, ὅτι τῷ ὄντι ἡ παρέκτασις τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς οφείλεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς ἱατροῖς τοῦ αἰῶνος τούτου.

Πρὸς τούτοις, ἡ δαμαλῖς, καθὼς καὶ ὁ κ. Βακέρ κάλλιστα ἀναφέρει, ἔπαιξε τὸ μέρος τῆς, ἐν μέρος μάλιστα διάστημον.

Διὰ τοῦ ἐμβολισμοῦ, ἐν Γαλλίᾳ οἱ ἐξ εὐφλογίας θνήσκοντες ἐκ 304,000 ὑπεβιβάσθησαν εἰς 33,000. Ἐν Σουηδίᾳ ἄλλοτε, ἡ εὐφλογία ἠρίθμει 28 θύματα ἐκ 40,000 κατοίκων· νῦν δὲ ἐν θύμα μόνον. Διὰ τοῦ ἐμβολισμοῦ ὡσαύτως καὶ διὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐπαναλήψεως αὐτοῦ, ἐξηφανίσθη ὀλοτελῶς ἡ εὐφλογία ἐκ τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ εἰς ἐλώδεις τόπους ἀποξήρανσις καὶ χρῆσις τῆς θειούχου κινίνης (sulfate de quinine) ἠλάττωσε σφόδρα τὴν θνησιμότητα. Ὁ κ. Βακέρ ἐξηκρίβωσεν ὅτι, ἐν μὲν τῇ Γαλλίᾳ καὶ Ἀλγερίᾳ, καταναλίσκονται πλεῖστον τῶν 8

ἑκατομμυρίων κινίνης· εἰς 25 δὲ ἑκατομ. ἀνέρχεται τὸ ἐν ὅλῃ τῇ Εὐρώπῃ καταναλισκόμενον ποσόν· κατὰ συνέπειαν ἐπὶ τόκῳ 30]ο ἀποτελεῖται κεφάλαιόν τι σχεδὸν ἐνὸς δισεκατομμυρίου. Χάριν λόγου, πρὸς τούτοις δέον ν' ἀναφέρωμεν περὶ τε τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου τῶν σιτηρῶν καὶ περὶ τῶν εὐκολιῶν τῆς συγκοινωνίας, ἐξ ὧν μεγάλη παρήχθη ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς θνησιμότητος, καταργουμένης τῆς σιτοδείας.

Ὡς ἕτερον παράδειγμα ἔχομεν τὴν ἐν Ἰταλίᾳ διεύθυνσιν στατιστικῆς ἧς ἐφάρμιλλον ἔτι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἔχωσιν οἱ ἐν Γαλλίᾳ. Ἐν τῷ συμβουλίῳ τῆς Ρώμης ὁ κ. Λουδοβίκος Βοδιό, τῇ χρήσει ἀπροσβλήτων ἀριθμῶν, εἰς τοὺς αὐτοὺς οὖς καὶ ὁ κ. Βακέρ ἀκριβέστατα συμπερασμοὺς κατέληξε· οἱ θάνατοι λέγει, ἀπέβησαν σπανιώτεροι, αἱ δὲ γενεαὶ ἐνδυναμούνται· ἐνῶ τὸ 1866—1870 οἱ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἀδυναμίᾳ καταλεγόμενοι ἦσαν 36 0]ο, τὸ 1884—1884 ἡ ἀναλογία αὕτη ὑπεβιβάσθη εἰς 20· τὰ τελευταῖα μέρη, ὁ μέγας οὖτος πρὸς καταπολέμησιν ἐχθρὸς, παρεκωλύθη διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀποξήρανσεως. Τὸ 1874—1876 ἀπέθνησκον ἕνεκα τῶν ἀναθυμιάσεων λιμνωδῶν μερῶν ἐπὶ 100,000 Ἰταλ. στρατ. 50 ἄτομα· ἀπὸ δὲ τὸ 1883—84 μόνον 17. Ἐν τέλει ὁ κ. Βοδιό, ἐπιμένει διαβηθαιῶν τὴν ἐπὶ τὸ δυνατώτερον ὀργανώσιν τῆς ὑγιεινῆς, προσθέτων ὅτι, ἐκεῖ μόνον ἔγκειται ἡ παράτασις τῆς ζωῆς καὶ τὸ τῆς μακροβιότητος φάρμακον.

Ἡ θνησιμότης, ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, εἰς μείωσιν εὐρίσκεται· ἀλλ' ἐν τούτοις, εἰς ἡμᾶς καὶ πάλιν ἀπόκειται ὅπως καταπολεμήσωμεν αὐτὴν ἔτι πλείοτερον. Ἐν σπουδαίᾳ τινι πρὸς τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον ἐκθέσει τοῦ ἱατροῦ κ. Σωτᾶν ἀπαντῶνται ἐνδιαφέροντες ἀριθμοί, δι' ὧν δῆλον γίνεται ἡ ἐπιστημότης τοῦ ὑπὸ τῶν Παρισίων εἰς διαφόρους μεταδοτικὰς ἀσθενείας ἀποτιομένου φόρου.

Ἡ συχνότης ἐν Παρισίοις τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐδιπλασιάσθη ἀπροσδοκῆτως ἀπὸ τοῦ 1880· ἡ ἐρυθρίτις, ἥτις ὡς μέσον ὄρον τὸ 1865-1869 ἦτο 33 νεκροὶ ἐπὶ 100 χιλ. κατοίκων, ἀνεβιβάσθη εἰς 42 ἀπὸ τοῦ 1863. Ἡ διφθερίτις ἀπὸ 45 εἰς 95. Ἐν Βρυξέλλαις ὅμως διὰ τῶν προληφθέντων προφυλακτικῶν μέσων ὑπὸ τοῦ υγιεινομεῖου ἡ θνησιμότης διὰ τὸν τυφοειδῆ πυρετὸν ὑπεβιβάσθη ἀπὸ 0.91 εἰς 0.40. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἴδρυσαν τὸ «local government board» δαπανήσαντες τὸ 1871—1882, χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν τὰ περὶ Ἰρλανδίας καὶ Σκωτίας, 1,598 ἑκατομμύρια, οὕτως ὥστε εἰς διαφόρους χώρας ἡ θνησιμότης ὑπεβιβάσθη ἀπὸ 22.7 ἐπὶ 1000 εἰς 18.8 ἀφ' ὅτου ἐπελήφθησαν τῆς ὑγιάνσεως τοῦ τόπου. Τῆς γενικῆς ἐν γένει θνησιμότητος ἐν Ἀγγλίᾳ, μέσος ὄρος ἐστὶν 2.59 τοῖς 1,000· Ἡ σύστασις τοῦ ἐν λόγῳ καθιδρύματος, λέγει ὁ κ. Μονῶ, σώζει καθ' ἕκαστον ἔτος 70,000 ὑπάρξεων, κατὰ δεκαετίαν δὲ, 700,000. Ἐὰν ὡσαύτως ἴδρυσαν καὶ ἐν Γαλλίᾳ τιμῆμά τι δημοσίου υγιεινῆς, ὑποβιβάσαντες τὴν θνησιμότητα εἰς τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ἀνά πᾶν ἔτος θὰ ἐσώζοντο 100,000 ἀτόμων, ἦτοι ἐν ἑκατομμύριον ἀνά δεκαετίαν.

ΠΕΡΙ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε τεῦχος Γ')

Πῶς πλούσιος ἢ πέννης, διερχόμενος τὸν βίον, ἐν οἰκότητι καὶ ἐν διατελῆ καταστάσει, θέλει μάθει τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν οἵτινες ἐδόξασαν, ἐτίμησαν, ἐφώτισαν, ὑπερέτησαν, κατέθελξαν τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἱστορίαν τῶν κυριωτέρων φυλῶν τῶν λαῶν οἵτινες κατώκησαν τὴν γῆν, τὰ συνεπυγμένα ἔργα τῶν φιλοσόφων, τῶν ποιητῶν, τῶν ἠθικολόγων,

τῶν θιασωτῶν τῆς θρησκείας, οἵτινες κατέλειπον τὰς ἐκκεντρὰς σκέψεις γεγραμμένας ὡς κληροδοτήματα πρὸς κινήσιν ἀπόκτησιν τῶν ὀφείλων αὐτῶν.

«Πῶς εἶχον σχηματισθῆ ἡ γλῶσσα, εἰ ὄρθλαμοὶ καὶ ἡ γῆσις τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου ἀθηναίου λαοῦ, ὅστις αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔκρινε περὶ τῶν φθῶν τοῦ Πινδάρου, τῶν τραγωδιῶν τοῦ Σοφοκλέους, τῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους, τῶν ἀβροτήτων τοῦ Ἀριστοφάνους, τῶν αἰθερίων δοξασίῶν τοῦ Πλάτωνος, τῶν εἰκόνων τοῦ Ζεῦξονος, τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Φειδίου; Ἐκ τῆς συνθέσεως ἦν εἶχεν ἀποκτήσει δικαίων ἐν κοινωνίᾳ πνεύματος καὶ αἰσθημάτων μετὰ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν αὐτοῦ, διὰ τῆς ἐπικοινωνίας τοῦ αἰσθηματος ἐκείνου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ὑψίστου, ὃν εἶχε διηνεκῶς τοῦ τύπου, τὰ ὑποδείγματα, τ' ἀριστουργήματα, τὰ παραδείγματα ὑπὸ τοῦ ὄρθλαμοῦ αὐτοῦ. Οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ῥήτορες ἀκούομενοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἐν ταῖς πολιτικαῖς συνελεύσεσι, οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι παιηταὶ ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅπερ τότε ὑπῆρχε καθιδρυμα ἐν οὐχὶ σκοπῶν κερδοσκοπίας, εἰ κῆποι τοῦ Ἀκκιδήμου, ὅτε ὁ πέννης πρὸς τὸ ὄρθλαμον ἤθελεν, εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Σωκράτους, εἰς τὰ μαθήματα τοῦ Πλάτωνος, εἴθετο τὰ ἔργα τῶν ζωγράφων αὐτοῦ ἀνηρημένα δι' αὐτὸν ἐν τοῖς ναοῖς, τὰ ἀγάλματα τῶν γλυπτῶν ἀποκαλυμμένα ἐν τῷ Παρθενῶν ἢ ἀενάως ἐκτεθημένα εἰς τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ, ταῦτα δὲ πάντα ὑπῆρχον τσαῦται διημέριαι ἐκδόσεις ὅλων τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ πνεύματος, τῆς σοφίας ἢ τῆς χειρὸς ἀνθρώπων. Χάρις δ' εἰς τὰς δωρεὰν ταύτας ἐκδόσεις, ὁ λαὸς ἐκεῖνος εἶχε καταστῆ, οὐχὶ τῶν βασιλείων λαὸς ὡς ὁ Ῥωμαϊκὸς, ἀλλὰ λαὸς φιλοσόφων, παιητῶν, σοφῶν, τεχνιτῶν. Οὐδέποτε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εἶχεν ἀνέλθει οὕτως ὑπεράνω, καὶ, ὅταν θελήσῃ τις νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ὕψος, δεῖν εἶτι νὰ καταμετρήσωμεν αὐτὸ εἰς τὰ ὑπολειφθέντα λείψανα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

«Ὡστε, εἰς τὸ ὕψος τοῦτο διανοητικοῦ καὶ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, συνετελεσμένου εἶτι διὰ

τῆς ἠθικῆς ἰσότητος τῶν φίλων, τῆς ἀνοχῆς πάντων τῶν θρησκευτικῶν αἰσθημάτων, προσκαλούμεθα ἵνα φέρωμεν τὴν ψυχὴν, τὰ ἦθη, τὴν θέσιν, τὴν γλῶσσαν, τὰς τέχνας τῶν ἡμετέρων ἀγροτικῶν ἢ βιομηχανικῶν λαῶν. Ἴδού ἡ ἀληθὴς ἰσότης, ἡ εὐκολωτέρα, ἡ ἀγιωτέρα ἀπασι, ἡ ἰσότης πρὸ τοῦ πολιτισμοῦ.

«Ἐπέστην καὶ ἐπιτυχίας καὶ ἀνεπιτυχίας ἐν τῷ βίῳ μου ὡς συγγραφεύς. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου μου, τὰ ἔξοχα πνεύματα τῆς ἐποχῆς μου, αἱ γυναῖκες, τὰ ζῶντα ταῦτα προαισθηματα τῶν ἀπογόνων, διότι αὐτὰ φέρουσι μετ' ἑαυτῶν τὴν λεπτὴν κρίσιν ἐπὶ τῶν τεχνικῶν ἔργων, εἰς τὴν ἀλάθητον ταύτην αἰσθητικότητα ὡς ἡ φύσις· εἰ νέει ὢν τὰ ἔτη καὶ τὰ σοφίσματα τῶν σχολείων εἰσέτι δὲν ἐξελίψαν τὴν ἠθικὴν αἰσθησιν· εἰ πλούσιοι καὶ εἰ εὐτυχεῖς τοῦ κόσμου τούτου, οἵτινες ἔχουσι τὰς σχολὰς καὶ τὴν λεπταισθησὶν ἐξησκημένην ὑπὸ τῆς σχολῆς· εἰ ἡγεμόνες εἰ ἀγαπῶντες νὰ στίψωσιν τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα δι' ὅλων τῶν ἐπισημοτήτων ἀκτίνων τοῦ αἰῶνος αὐτῶν, αἰ αὐτὰ οἵτινες ζητοῦσι παρὰ τῶν γραμμάτων πρόσθεν καὶ μνήμην διὰ τοὺς μεταγενεστέρους, κινῶνται διὰ προσπαροφύσεως ὡς εὖ περὶ ἔστησαν καὶ μετὰ τὸν χρόνον καλοκἀγαθίας τοὺς πρώτους στίχους μου. Τὰ μεγάλα ἱστορικὰ, φιλολογικὰ ἢ ὑπαιθρικά ὀνόματα τῆς πατρίδος μου καὶ τῶν νέων ἐτῶν, οἱ Ροχάν, Μουτροπανοῦ, οἱ Γαλλεῦμλνδ, οἱ Ἀκινέ, οἱ Δὲ Σέρρ, οἱ Νουάγκ-Κολλέρ, οἱ Πρίγκιπες καὶ οἱ Πρίγκιπες, οἱ βασιλεῖς οἵτινες, ὡς ὁ Λουδοβίκος ἸΗ'. ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ πεπαιδευμένοι ἡγεμόνες τοῦ Βορρῆ ἢ τῆς Τοσκάνης, εθεώρουν τιμὴν αὐτῶν ὄντες εἰ προστάται· καὶ ἐνίοτε οἱ ἐφάμιλλοι τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ποιητῶν, δὲν ἀπηξίωσαν ὥστε νὰ συνδικληθῶ μετ' αὐτῶν, καὶ ἔστιν ὅτε νὰ γείνω φίλος αὐτῶν. Ἐτήρησα δὲ σεβαστὴν ἀνάμνησιν περὶ τούτου.

«Καὶ ἦδη εἰς τὸ τέρας τοῦ φιλολογικῶ σταδίου μου, ὅπερ σφραγίζω ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὸ τῆς ἡλικίας τῆς ἀποκαμώσεως, ὡς ὁ Ροσσίνης ἀπεσῆθη συνετῶς ἐν τῇ ἐκ Βαλδόννης σιγῇ αὐτοῦ

πρὶν ἀπολίσσῃ τόνον ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ, θέλω θεωρεῖ ὡς φιλοδοξίαν μου ὅτι λαμβάνω ἐν ταῖς ἀσημάνταις τάξεσιν, ἐντίμους ὅμως, τοῦ λαοῦ τὴν φιλολογικὴν καὶ πολιτικὴν πολιτογράφειαν, ἣν ἔλαθον ἄλλοτε ἐν ταῖς ἀνωτέρας καὶ κομψαῖς τάξεσιν τῆς πεπαιδευμένης κοινωνίας. Ναὶ, ὅ,τι γελῶς ἀποκαλοῦσι τὴν δόξαν τῶν γραμμάτων, καὶ ἥτις κατὰ βάθος ὑπάρχει ἡ μετρία οἰκιακῆ δημοτικότης ἐνὸς μετὰ τῶν ἄλλων διασημοτέρων ὀνόματος, ἔσεται δι' ἐμὲ τοῦτο:

«Νὰ ἐγκαταλείψω σελίδας τινὰς τῶν αἰσθημάτων μου ἢ τῶν σκέψεών μου, ἐν μικρῷ βιβλίῳ ἐπὶ τοῦ τραπέζιου τῆς καλῆς ἢ τοῦ οἰκίσκου τῶν ἐργατῶν, τῶν πύλων ἢ τῶν ἐσοχῶν

«Νὰ ἀναρρῶμαι τὸ ἐσπέρας, ἐν τῇ λάμπει τοῦ λύχνου τῆς ἐστίας, ὑπὸ τῶν χειρῶν τῆς μητρὸς τῆς οἰκογενείας, τῶν θυγατέρων αὐτῆς, ὡς μικρὰ κατήχησις τῶς καρδίας

«Νὰ φέρωμαι ὡς φίλος καὶ ν' ἀπαγγέλλωμαι κατὰ τεύχη, τὰς κυριακάς, ἐν τοῖς περιπάτοις οὗς ἐπιχειροῦσιν αἱ οἰκογένειαι καὶ οἱ γείτονες ἐν ταῖς ἐκκεντρῶν ἀγροῖς ἢ ἐν τοῖς ἀνθηροῖς ἀμπελώσιν αὐτῶν

«Νὰ χρησιμεύω ὡς τρίτος μετὰ τοῦ τιμίου ἐργάτου, τοῦ εὐπόρου, τοῦ φιλέργου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ὅτε μεταβαίνουνσι, κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, κατὰ τὸ θέρος, ὅπως ἀναπνεύσωσι καθαρὸν ἀέρα, ἐκτὸς τοῦ ἐργοστασίου καὶ μακρὰν τῆς πόλεως, τὸν ἐλευθέρου ἀέρα, τὸν βαλσαμικὸν, τὸν ἀρχικὸν, ὅστις ἀντικαθίζει ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν, ὡς καὶ ἐν τῷ στήθει αὐτῶν, τὸ αἰσθημα ὡς τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν ζωὴν

«Νὰ βαυκαλιζώμαι μετὰ τῶν μερῶν ἐπίπλων καὶ τῶν σκευῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀλλείων, ἐν τῇ λέμβῳ δι' ἧς αἱ οἰκογένειαι τῶν ναυτῶν ἡμετέρων παρακλιῶν μεταβαίνει χάρην περιπάτου.

«Νὰ περιτυλίσωμαι μετὰ τοῦ μέλανος ἄρτου καὶ τῶν ἀλμυρῶν ἐλαίων ἐντὸς τοῦ σκακιδίου εἰς ὃ ὁ ποιητὴν τῶν Ὑψηλῶν Ἀλπεων καὶ τῶν Πυρσηνικῶν περικλείει τὴν μοναχικὴν προμήθειαν αὐτοῦ, μεταβαίνων εἰς τὴν χώραν τῶν αἰγῶν ἵνα βουκλήσῃ τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα τῶν προ-

βάτων, τῶν προβάτων ἢ τῶν βοῶν ἄπερ μόνον κατὰπεσοῦσης τῆς χιόνος τοῦ χειμῶνος θέλουσιν ἐπανέλθει.

«Ἐν ἐνιλόγῳ, νὰ κατὰστῶ μέρος παρημελημένον μὲν ἀλλ' ἀναγκαῖον τῆς ἀποσκευῆς τῶν πτωχῶν, τῶν διηρημένων εἰς πάντα τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα τοῦ ἀγροτικοῦ, τοῦ ποιμενικοῦ, τοῦ ναυτικοῦ ἢ καθεστικῶ βίου τοῦ λαοῦ, ἢ νὰ ἐκτρασθῶ κἀλλιον, ὅπως κατὰστῶ χυδαῖος.

«Τοῦτο δ' εἶναι φιλοδοξία ἥτις φαίνεται, κατὰ πρώτην ἐπιψιν, τείνουσα πρὸς κατὰβασιν, ἀλλ' ἥτις, πράγματι τείνει πρὸς ἀνάβασιν, διότι οὐδὲν ὑπάρχει ὑψηλότερον τῆς ψυχῆς ἐνὸς ἔθνους ὅσῳ τὸ μαντεύειν τὴν ἀνάγνωσιν, τοὺς στοχασμοὺς, τὴν προσευχὴν, τὴν οικιακὴν συνδιάλεξιν τοῦ ἐντὶμου λαοῦ.

«Ὁ χρυσοῦς ὑπάρχει χρυσοῦς ὑπὸ πάντα τὰ σχήματα, εἶναι ἀληθές· εἴτε κατ' ὄγκον, εἴτε κοπτόμενος εἰς νόμισμα τηρεῖ τὴν ἐκυτοῦ λαμπρότητα καὶ τὴν ἀξίαν· ἀλλ' ἡ χρησιμότης αὐτοῦ ποικίλει ἐν τοσοῦτῳ κατὰ τὸν ὄγκον αὐτοῦ, κατὰ τὴν τοποθέτησιν αὐτοῦ ἐν τῇ πολυτελείᾳ καὶ τῇ ἐμπορικῇ συναλλαγῇ, καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ. Ἄγαπᾶτε κἀλλιον νὰ ὑπάρχητε τὸ ἐπιχρύσωμα ὅπερ λάμπει ἀνωφελῶς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ θρόνου, τὸν ὄγκον ὅστις κοιμᾶται ἀκίνητος ἐν τοῖς ὑπογείοις τῶν δημοσίων τραπέζων, ἢ τὸ μικρὸν ἐκ χρυσοῦ νόμισμα ὅπερ κατ' ἐκάστην διατελεῖ ἐν ἐνεργείᾳ διηνεκῇ ἀνταλλασσόμενον ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ λαοῦ ὅπως πολλαπλασιάσῃ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ καὶ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἡμερησίας ἀνάγκας; Ἴδού τὸ ζήτημα.

«Τὸ ἐπ' ἐμοί, προτιμῶ νὰ ὑπάρχω τὸ μικρὸν βιβλίον ἐν τῇ χερὶ τοῦ γέροντος, τῆς μητρὸς καὶ τοῦ παιδὸς αἵτινες ἐπλήρωσαν αὐτὸ ἀντὶ ἐνὸς ὄβουλου, παρ' ὅσον τὸ μεγαλοπρεπές καὶ μεγαλόσχημον ἐκεῖνο βιβλίον μετὰ τῶν ἐπιχρῦσων γραμμῶν, τοῦ ὠραίου χάρτου, τοῦ εἰκονογραφημένου καὶ δεδεμένου διὰ μετὰξὺς τοῦ ἀκινήτου ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης τῆς πολυτελείας. Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάρχω τὸ μικρὸν νόμισμα ὅπερ ἀγοράζει διὰ πλείονας ἀνθρώπους, τοὺς ἀδελφούς μου, τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἢ τὴν ἀνάπαυλάν τῆς ἐ-

σπέρας· τὸ νόμισμα τοῦτο ὑπάρχει ἥττον πολυτίμητον δι' ἓνα μόνον, ἀλλ' ὑπάρχει πολυτιμώτερον διὰ τοὺς πολλούς· καὶ ἐὰν πολλαπλασιάσῃτε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ἐπὶ ὅλων τῶν ἀξίων ὡς ἀλληλοδιαδόχως ἐδημιούργησεν ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἀπασῶν τῶν στιγμῶν καὶ ἐν ταῖς χερσὶ τῆς πληθῆος ταύτης ἐπὶ ἐν ἔτος, θέλετε εὐρεῖτε ὅτι ὁ μικρὸς ὄβουλος ἐπέδωκε πλείονας ὑπηρεσίας καὶ παρουσιάζει πλείονα ὠφελήματα ἢ ὁ ἀκατέργαστος ὄγκος. Τοῦτο ἐστὶν ὅλον τὸ μυστήριον τῆς δημοτικῆς φιλολογίας, καὶ διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπιχειρῶ τὴν ἐκδοσὴν τοῦ μικροῦ περιδικῶ μου.»

Ταῦτα κατὰ τὸν Κ. Λαμαρτίνον.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΤΑΞΥ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΚΑΛΩΣ

Συνέχ. ἴδε Τεύχος Γ.

Κατὰ Ἰούλιον, ὡς εἶπομεν, τοῦ 1857 ἐν διαστήματι ἕξ περίπου μηνῶν, ἡ κατασκευὴ τοῦ ὑπερωκεανείου κάλω, εἶχε περατωθῆ. Ὑπελείπετο ἤδη ἑτέρα δυσκολία, οὐχ' ἥττον ἀνυπέβλητος, ὁ τρόπος τῆς μεταφοράς. Ἐν μόνον πλοῖον ἐν τῷ κόσμῳ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὸν γιγάντιον αὐτοῦ ὄγκον· τὸ πλοῖον τοῦτο ἦν τὸ Great Eastern, νεωστὶ τότε ἐν Ἀγγλίᾳ ναυπηγηθὲν καὶ καλούμενον ἤδη *Λεβιάθαν*. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὸ πλοῖον τοῦτο οὐδένα εἶχεν ἐπιχειρήσει πλοῦν ἐμπιστευόμενοι δ' αὐτῷ τὸ ἔργον τῆς καταθέσεως τοῦ ὑπερωκεανείου κάλω θὰ διεκινδύνευσον ἴσως τὰ συμφέροντα τῆς εταιρίας.

Ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ φορτώσωσιν τὸν ὅλον κάλων ἐφ' ἐνὸς πλοίου, ἀπερασίσθη νὰ διανεμῶσιν αὐτὸν μετὰξὺ δύο πλοίων ἀνηκόντων εἰς ἕκαστον τῶν ἐνδιαφερομένων κρατῶν.

Ὡς τοιαῦτα ὑπεδείχθησαν παρὰ μὲν τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως ὁ Νιαγάρας μέγα ἐλικωκίνητον δίκροτον, χωρητικότητος 5,200 τόνων, καὶ ταχυπλωώτερον πλοῖον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, παρὰ δὲ τῆς ἀγγλικῆς ὁ *Ἀγαμέμνων*, δίκροτον χωρητικότητος 3200 τόνων ὅπερ εἶχεν ἀποτελέσει μέρος τοῦ κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἐν Εὐξείνῳ ἀγγλικῶ στόλου. Τρία ἄλλα πλοῖα ἢ *Σουσκεχάνα* ἢ *Λεοπάρδαλις* καὶ ὁ *Κύκλωψ* προσητέχθησαν ὑπὸ τῶν δύο κυβερνήσεων, τὸ μὲν ὅπως συνοδεύῃ καὶ βοηθῇ τῷ *Νιαγάρα*, τὰ δὲ ὅπως συνοδεύωσι τὸν *Ἀγαμέμνονα*.

Ἀπερασίσθη ἵνα τὰ πλοῖα ταῦτα ἀναχωρήσωσι κατὰ τὸν Ἰούλιον, ὅτε ὑπῆρχον μείζονες ἐλπίδες γαλήνης, ὁ μὲν *Νιαγάρας* μετὰ τῆς *Σουσκεχάνας* ἐκ Βαλεντίας, ὁ δὲ *Ἀγαμέμνων* μετὰ τῶν δύο ἄλλων ἐκ Νέας Γῆς, ἐκάτερον φέρων τὸ ἥμισυ τοῦ κατατεθησομένου κάλω, συναντηθῶσι δὲ καὶ συγκολήσωσι τὰ δύο τμήματα ἐν μέσῳ ὠκεανῶ.

Πρὸ τούτου ὑποβαλόντες τὸν κάλων εἰς τελευταίαν τινὰ δοκιμασίαν ἐβεβαιώθησαν ἄπαξ ἔτι περὶ τοῦ ἀγωγῶ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀπομονώσεως (1). Αἱ περὶ ἐπιτυχίας ἐλπίδες ἠϋξήσαν. Ἐνόμιζον ὅτι ἔλαβον πάντα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα διὰ τὴν αἰσίαν ἀπερράτωσιν τοῦ ἔργου, ἐκολακεύοντο δὲ ὅτι εἶχον προῖδει τὰ πάντα. Ἄλλ' ἡ πείρα μόνη μανθάνει ἡμᾶς νὰ προβλέπωμεν, ἡ δὲ πείρα εἶναι πολλάκις δυσεπίτευκτος καὶ σκληρὰ!

Ἰάντες οἱ γενναῖοι ἐργάται τῆς ἀξιωματικῆς ἐπιχειρήσεως πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀπὸ πολλοῦ εἶχον βρασάνισαι τὸ

(1) Τὰ γενόμενα πειράματα κατέδειξαν ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς ἠδύνατο νὰ διέλθῃ δι' ὅλης τῆς γιγαντιαίας ταύτης ἐκτάσεως, τοῦθ' ὅπερ ἐβλυνεν ἐν τῶν μεγίστων ζήτημάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ὑπερωκεανείου τηλεγράφου.

πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν διὰ συνεχῶς ἀγωνίας, οἵτινες πρὸ οὐδενὸς κωλύματος ἔστησαν οὐδ' ἀπεθαρρύνθησαν πρὸ οὐδεμιᾶς ἀποτυχίας, οἵτινες εἶχον ἐλπίσει ὅτι αἱ ἐλπίδες ἐνομίζοντο φροῦδαί, πάντες οὗτοι βλέποντες τὸ ἔργον αὐτῶν ἀφικόμενον εἰς τὸ στήμιον τοῦτο συνησθάνθησαν ὅτι δὲν ἀνήκεν αὐτοῖς τοῦ λοιποῦ. Ἀνέθηκον τὴν διακεραίωσιν αὐτοῦ τῷ Θεῷ καὶ ἀνέμενον τὸ τέλος μετ' εὐνοήτου ἀγωνίας.

Τὴν 17 Ἰουλίου 1857 πάντα τὰ προμηθευθέντα πλοῖα συνηκώθησαν ἐν τῷ λιμένι τῆς Βαλεντίας. Ὁ λόρδος ὑποδιοικητῆς τῆς Ἰρλανδίας ἐπιθυμῶν νὰ ἐνθαρρύνῃ διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τοὺς ἐργάτας τοῦ μεγάλου τούτου θαλασίου δράματος, τοὺς ἥρωας τοῦ ἀληθοῦς τούτου ἀγῶνος τῆς ἐπιστήμης κατὰ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως καὶ τῶν προλήψεων, ἔσπευσε νὰ κατέλθῃ ἀπὸ Δουβλίνου εἰς τὴν πόλιν. Ἐν δὲ συμποσίῳ τιμὴ δόβεντι πρὸς τιμὴν τῶν ἀναλαβόντων τὴν μεγάλην ἐπιχείρησιν ἀπήγγειλε λαμπρὸν λόγον, ἐν ᾧ ἐξαίρων τὴν τόλμην καὶ τὸν πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἔρωτα τῶν ἀνδρῶν τούτων δὲν ἐδίστασε νὰ εἴπῃ ὅτι, καὶ ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας θὰ τὴν ἔγκλημα ν' ἀποθαρρυνθῶσι καὶ ἐγκαταλίπωσι τὴν ἐπιχείρησιν. «Ἀποτυγχάνειν τὸ πρῶτον, ἔλεγεν ὁ ρήτωρ, ἐστὶν ὄρος ἀπαραίτητος τῆς ἐν τέλει ἐπιτυχίας».

Καὶ ὄντως οἱ λόγοι τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς Ἰρλανδίας ἦσαν προφητικοί. Τὴν 26 Ἰουλίου ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ παρισταμένου πλήθους, ὁ *Νιαγάρας* ἤρχετο τῆς τοῦ κάλω καταθέσεως, ἀφοῦ πρῶτον συνήρμωσεν αὐτὸν μετὰ τὴν Ἰρλανδίαν διερχομένου ἐναερίου ἠλεκτρικοῦ σύρματος. Ἀλλὰ μόλις εἶχον ἀνελεχθῆ περὶ τὰ 10 χιλιομ. ὅτ' ἐξ ἀμελείας ἐργάτου τινὸς ἐκ τῶν ἐκ τῆς ἀνελέξεως, ὁ κάλω περιπλακείσιν σινετρίβη. Ἀνέστυραν ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ ἀποσπασθὲν

μέρος, συνήρμισαν αυτό μετά τοῦ ἐν τῷ πλοίῳ, ἢ δὲ ἀνέλιξις ἐξηκολούθησε.

Περὶ τὸ ἑσπέρας τῆς 31 Ἰουλίου ἐπῆλθε τὸ λυπηρὸν συμβάν τῆς τοῦ κάλω διαρρήξεως. Ὁ στολίσκος ἦν τότε εἰς ἀπόστασιν 420 μέχρι 450 χιλιαμ. ἀπὸ τῆς Βαλεντίας. Ἡ θάλασσα ἦν ταραχώδης, ὁ ἀνεμος ἔπνεε νοτιοδυτικός, τὸ δὲ πλοῖον ἔπλεε μετὰ ταχύτητος 3 μέχρι 4 κόμβων. Ἄλλ' ὁ κάλω παρεξέκλινε λίαν, παρασυρόμενος δὲ ὑπὸ ὑποθαλασσίῳ τινος ρεύματος, οὕτινος οὐδόλως ὑπόπτειον τὴν ὑπάρξιν, ἀνελύσσετο μετὰ ταχύτητος 6 μέχρις 7 κόμβων δυσαναλόγου πρὸς τὴν πορείαν τοῦ πλοίου· ὡς ἐκ τούτου ὁ ἐπὶ τῆς ἀνελίξεως μηχανικός κρίνων μερίστην τὴν δαπάνην συνέσφιξε μικρὸν τὸν ἀναστολέα τῆς μηχανῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἢ πρῶμνη τοῦ πλοίου κατήρχετο. Ἄλλ' αἰφνης ταύτης ὡς ἐκ τοῦ σάλου ἀνεγεροθείσης, ὁ κάλω ἐθραύσθη κάτωθεν τῆς τελευταίας τροχαλίας καὶ καταπεσὼν ἐξηρανόσθη ὑπὸ τὰ ὕδατα.

Τὸ πλοῖον ἦν τότε εἰς ἀπόστασιν 508 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς Ἰρλανδίας, τὸ δὲ βάθος τοῦ ὕδατος 3240 μ. Ἦδη 314 χιλιομ. κάλω εἶχον ἐκτυλιχθῆ. Πραφανῶς δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἀπόπειραν μετὰ τῶν ὑπολειπομένων 2972 χιλιομ. Ἦναγκάσθησαν ὅθεν νὰ παραιτηθῶσι τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐπανέλθωσιν εἰς Ἀγγλίαν.

Ἐν τούτοις οὐδαίς ἀπεθαρρύνθη. Κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Κύρου Σιέλ νέα ποσότης κάλω κατασκευάσθη, ἣτις συνενωθεῖσα μετὰ τοῦ ὑπολειφθέντος εἶχε μῆκος 4500 χιλιομ. Τὴν κατάβασιν ἀνέλαβον τὰ αὐτὰ πλοῖα συνοδευόμενα ἤδη ὑπὸ τοῦ Lalorus καὶ gorgou. Ἀπεφασίθη μόνον ὅπως ὁ Νιαράρας καὶ ὁ Ἀγαμέμνιων συναντηθῶσι τὴν φορὰν ταύτην ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ, συναρμώσωσι τὰ ἐπ' αὐτῶν δύο τμήματα, εἶτα δὲ ἀπὸ τοῦ

σημείου τούτου ἀναχωροῦντα ἕκαστον κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν μετενέγκωσι τὰ ἄκρα τὸ μὲν εἰς Νέαν Γῆν, τὸ δὲ εἰς Ἰρλανδίαν.

Κατὰ τὴν 29 Μαρτίου 1858 ἤρξατο ἡ δευτέρα αὕτη ἀποστολή. Τὴν 14 τοῦ ἐπομένου μηνὸς τὰ δύο πλοῖα συνηγοῦντο ἐν μέσῳ Ὠκεανῷ, ἢ δὲ συναρμωγῇ τῶν δύο τραυματικῶν ἐγίνετο ἀνευ ἐπεισοδίου. Τὰ πλοῖα ἀνεχώρησαν βραδυπλοῦντα ἐκ φόβου μὴ ἐπέλθῃ διαρρήξις τις. Καὶ ὅμως μεθ' ὄλην τὴν προφύλαξιν ταύτην δις ὁ κάλω ἀπὸ ἀποστάσεως διερράγη, δις δὲ τὰ πλοῖα ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον ὅπως συναρμώσωσι τὰ διασπασθέντα τμήματα. Ἀπεφασίθη λοιπὸν ὅπως ἐν περιπτώσει νέας διαρρήξεως, ἂν ἡ διαρρήξις αὕτη ἐγίνετο ἀπὸ ἀποστάσεως, τὰ πλοῖα ἀποπλεύσωσιν εἰς τὰ ἴδια.

Ἡ προβλεπόμενη διαρρήξις ἐπῆλθεν, ἐνῶ τὰ πλοῖα εὕρισκοντο εἰς ἀπόστασιν 50 χιλ. ἀπ' ἀλλήλων. Τῆς ἀποστάσεως οὗσης συμαντικῆς, ἠναγκάσθησαν ταῦτα ἐκόντα ἄκοντα νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς Ἰρλανδίαν.

Ἦδη ἄρχονται νέαι ἀγῶνες. Ὑπελείπετο ἐν τοῖς πλοίοις καὶ τοῖς ἐργαστασίοις ἱκανὴ ποσότης κάλω ὅπως ἐπαναλάβωσι τὴν ἐπιχείρησιν. Καὶ ὄντως αὕτη ἤρξατο τὴν 15 Ἰουλίου. Τὴν 17 ἐγένετο ἡ συναρμωγῇ τῶν δύο τμημάτων ἐν μέσῳ Ὠκεανῷ. Ἰδοὺ πῶς ἀνταποκριτῆς τις τοῦ Χρόνου, ἐπιβαίνων τοῦ Ἀγαμέμνιωνος, περιγράφει τὰ κατὰ τὴν νέαν ταύτην ἀπόπειραν, ἧς τὰς λεπτομερείας ὀφείλομεν τῷ ὑπὸ Λουδοβίκου Φιγέ δημοσιευθέντι ἀξιολόγῳ βιβλίῳ « τὰ θαύματα τῶν ἐπιστημῶν »

« Περὶ τὴν μετημερίαν τῆς 17 γενομένης τῆς συναρμωγῆς τὰ δύο πλοῖα ἀνεχώρουν κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τὰ πλοῖα ἔβαινον λίαν βραδέως, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διαρρήξις, εἶτα ἡ ταχύτης τοῦ

Ἀγαμέμνιωνος ἠῤῥησε βαθμηδὸν μέχρι 5 κόμβων καθ' ὥραν.

Μικρὸν μετὰ τὴν ἕτην ἑσπερινὴν ὥραν εἶδομεν μερίστην φάλαγγα διευθυνομένην μετὰ μεγάλης ταχύτητος πρὸς τὸ πλοῖον. Πρώτην φορὰν ἐπῆλθεν ἡμῖν ἡ ἰδέα, μὴ τὴν τοῦ κάλω διαρρήξιν κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπόπειραν προῤῥησε κανὲν τῶν πρῶτων τούτων. Ἡ φάλαγγα διευθύνθη ἐπὶ τινὰ χρόνον εὐθύ κατὰ τοῦ κάλω, τότε δὲ μόνον καθησυχάσαμεν ὅτε εἶδομεν αὐτὴν διελευσθῆσαν πλησίον αὐτοῦ κατὰ τὸ σημεῖον τῆς καταδύσεως καὶ μηδεμίαν προξενήσασαν βλάβην.

Τὰ πάντα ἔβησαν καλῶς μέχρι τῆς 8 ὥρας. Ὁ κάλω ἀνελύσσετο κανονικῶς, τὸ δὲ δυναμόμετρον ἐδείκνυε πίεσιν 1700 λιτρῶν, ὅπερ ἦν τὸ τέταρτον τοῦ βάρους, ὅπερ ἠδύνατο οὗτος νὰ θαστάσῃ. Μικρὸν πρὸ τῆς 8ης παρετηρήθη βλάβη τις ἐν τῷ κάλω. Ὁ τῆς ὑπηρεσίας μηχανικός κ. Κάννινγ οὐδὲ στιγμὴν ἔδει ν' ἀπωλέσῃ, καθόσον ὁ κάλω ἀνελύσσετο ποσοῦτον ταχέως, ὥστε τὸ βεβλαμμένον μέρος θὰ ἐξήρχετο τοῦ πλοίου ἐν τῷ 20 λεπτῶν εἶχε δὲ οὐστρυχῶς καταδείξει ἢ πείρα ὅτι ἦν ἀδύνατον ν' ἀναστειλωσιν τὴν ἀνέλιξιν τοῦ κάλω ἢ τὴν πορείαν τοῦ πλοίου, ἀνευ κινδύνου διαρρήξεως. Ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν, ὁ καθηγητῆς Θόμσον, ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ἔπαυσε διερχόμενον, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀπομόνωσις ἦν ἐντελής. Ὑπέθεσαν λοιπὸν ὅτι αἰτία τῆς διακοπῆς ταύτης ἦν τὸ φθαρὲν μέρος τοῦ κάλω, ὅθεν ἔταμον αὐτὸ ἵνα τὸ προσαρμώσωσι κάλω.

Ἐν τούτοις πρὸς γενικὴν ἀθυμίαν τὸ ἠλεκτρομέτρον ἔδειξεν ὅτι ἡ διακοπὴ ἐδηλοῦτο ἐν σημείῳ τοῦ κάλω ἀπέχοντι 20 λέυγας ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐν τῷ ὕδατι. Ἄλλως οὐδὲ λεπτόν ἔδει ν' ἀπωλεσθῇ, ἐπειδὴ ἦν προφανές ὅτι τὸ μέρος τοῦ κάλω, ὅπερ εἶχον κάμει ἐν-

τὸς στιγμῶν τινῶν, ἔμελλε νὰ ἀνελιχθῇ καὶ ριφθῇ εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ δὲ κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας συγκόλλησις τῶν δύο τμημάτων ἐφαίνετο σχεδὸν ἀδύνατος. Ἀνέστειλαν ὅθεν αὐθωοὶ τὴν πορείαν τοῦ πλοίου, ἠλάττωσαν δ' ὡς εἶδον τε τὴν ταχύτητα τοῦ ἀνελισσομένου κάλω.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΠΑΥΛΙΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓ. Α. ΚΟΥΤΣΟΥΡΗ

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡμῖν μικρὸς πολὺ μικρὸς! Ὁ μυσταξ μου δὲν ἤρξατο φρόμιμος· ἡ καρδία μου ἦν ἐλευθέρῃ παντὸς ξένου αἰσθήματος· ὁ νοῦς μου ἐπ' ἄλλων παιδικῶν πλήρη παιδικῶν διασκεδάσεων. Εἶχον γορεῖς ἀγαπῶντάς με παραφόρος. Ἡμῖν δι' αὐτοὺς ἡ γερροντικὴ παρηγορία, ἡ γλυκεία ἐλπίς, ἡ ζωὴ, ἡ χαρὰ καὶ ὁ γέλως. Ἐν ταῖς θερμαῖς αὐτῶν ἀγκάλαις καὶ ἐν τῇ γλυκείᾳ πατρὶδι μου ἀπήλων ἄκρας εὐφροσύνης! ὦ! χρυσὴ μου πατρίς! Πόσον εὐτυχὴς ἔζων καθίμιμος ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δασῶν σου καὶ κρυπτόμενος ἐντὸς αὐτῶν ἀναρρυχόμενος δίκην ἀγρίου αἰλοῦρου ἐπὶ τῶν ὑψικόμων σου δένδρων! . . .

Πόσον εὐτυχὴς ἦμῖν ὅτε ἐπιστρέφων ροδινοὺς ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς διασκεδάσεως ἐροπτόμην εἰς τὰς θερμὰς τῆς γλυκείας μητρὸς μου ἀγκάλας καὶ γλυ-

κοριλῶν τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς της ἐψυθύριζον εἰς τὸ οὐς της ἠδέως.

— Μανούλα! γλυκερά μου μανούλα!

Ἄλλὰ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ὄνταρ διελύθη . . . καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μακρὰν ὄλων ἐκέλευν οὐς παμαφόρος ἠγάπησα. Ἀπεχαιρέτησα μετὰ συντριβῆς καρδίας τὸν πατέρα μου καὶ τὴν δυστυχῆ μου μητέρα, καὶ ἐπιβυασθεὶς ἐπὶ πλοίου ἀναχωροῦντος, ἐπεψύα τὸ ἔσχατον χαιρετῆ πτωχῆ μου πατρίδι . . . Ὡ! δὲν θὰ λησιμονήσω τὴν πικρὰν ἐκείνην στιγμὴν ἀσπαζόμενός με ὁ πτωχός μου πατὴρ δακρῶν.

— Ὑπαγε, μοι εἶπε, εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ θεοῦ! ὁ θεὸς νὰ σὲ καλοφωτήσῃ! Ἡ εὐχὴ μου νὰ ἴγαι μαζὴ σου καὶ νὰ σὲ βοηθῆ εἰς τὸ καλόν.

Καὶ ἀσπασθεὶς με ἔστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ νὰ σφογγίσῃ δύο δάκρυα κυλλόμενα ἐπὶ τῶν ροδοχρόων αὐτοῦ παρειῶν.

Καὶ ἔκλαιον καγῶ. Καὶ ἐθρήνον πικρῶς καὶ τὰ δάκρυά μου ἐπιπτον δίκην πρωτῆς δρόσου.

Ὡ! δὲν θὰ λησιμονήσω οὐδέν! οὐδέν! δὲν θὰ λησιμονήσω τὰ ἄγια ἐκεῖνα τῆς μητρὸς μου δάκρυα τὰ τόσο ἀγνὰ καὶ τόσο πύρινα.

Πτωχὴ μου μήτερ! χρυσέ μου πάτερ! Ἡ ἐλευθέρᾳ παντὸς ξένου αἰσθήματος καρδία μου μόνον ἀγάπην νύκην ἐμπεριεχε.

Ἡ μόνη μου θλίψις ἦν ὅτι ἄφρον τοὺς γοτεὶς μου.

— Αἱ! ἔλεγον καθ' ἐανόν! Τοὺς ἀγίνω γιὰ τὸ καλόν μου τοὺς ἀφίνω διὰ νὰ γέλω μὴ μέρα κ' ἐγὼ ἀνθρωπος! δὲν πρέπει νὰ κλάω γι' αὐτό! . . .

Καὶ ἐσφογγίσα τὰ δάκρυά μου . . .

Μετὰ μιαν ὥραν ἤμην μόνος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου! μόνος! μόνος! μόνος! Ἄνευ φίλου, ἄνευ συγγενοῦς, καὶ ἤμην μικρός, μόλις δέκα καὶ πέντε ἐτῶν! Ἀπελπίς καὶ τεθλιμμένος ἐκψύα τὸν ἀνχένα καὶ ἰμεδίασα πικρῶς:

— Εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μου ἐψυθύρισα . . .

Ἐκάθησα! ὁ ἥλιος ἔδνε! Ἡ σελήνη διεδέχθη αὐτὸν ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ . . . Οὐδέποτε ἄλλοτε μοι ἐφάνη ὥραιότερα. Ἀστέρες ποῦ καὶ ποῦ ἐλαμπον! Ἡ καρδία μου ἀκουσίως ἐπέλετο, ἐπέλετο ὀλοῦν. Ἐφύσσα ἀνδρνατός. Ἡκονον τὸν φλοισβον τῶν κυμάτων θωπευόντων τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου. Ἡ θάλασσα ἦν γαληνιατα, ἀπέραντος, μεγαλοπρεπής.

Μακρόθεν ὡς ἄστρον σθεννόμενον ἐφαινετο ὁ φάρος τῆς πτωχῆς μου πατρίδος . . . ἔβλεπον αὐτὸν καὶ μοι ἐφαινετο μυκρυνόμενος ὀλοῦν μέχρις ὅτου ἐχάεντελῶς . . . τότε ἐρρήγησα ἐνόμισα ὅτι συναπωλέσθη καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς μου! ὦμοιάζον μὲ ξενιτευμένον πτηνὸν καὶ ἄκων ἐψυθύρισα:

Πουλῆκι ξένο ξενιτευμένο κυνηγημένο καὶ [μοναχῶ, ποῦ νὰ καθῆσω νὰ ξενυχτήσω, νὰ ξενυχτήσω [νὰ μὴ χαθῶ.

Μοι ἐφάνησαν οἱ στοίχοι πικροὶ καὶ ἔκλαινα . . .

Ἐγονεπέτησα ἄκων! Αἱ χεῖρες μου ὑψώθησαν πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ με τρέμοντα χελεῖν ἐψυθύρισα προσευχῆν . . .

— Θεέ μου! Σὺ βοήθησόν με! Σὺ διηθήθρον τὰ διαβήματά μου ἐν τῇ ξένη κατ. . . .

Ἡ καρδία μου σικρῶσα ἠνάγκασε τὸ στόμα νὰ σιγήσῃ. Καὶ τότε προσηυχῆθη θανμασίως! ὅτε δὲ ἠγειρόμην τότε μόνον

τὸ τρέμον στόμα μου ἠρθρωσε λέξιν ἐν εἰδῆ προσευχῆς, ἐν εἰδῆ θερμῆς παρακλήσεως. . . .

— Θεέ μου! Θεέ μου!

Ἦτο γλυκεία καὶ δροσερά ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐφθασα εἰς Ἀθήνας! Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ κάτοικος Ἀθηναίων! Ἐρωκίσα μικρὸν τι δωμάτιον εἰς καλὴν τινα ὁδὸν καὶ ἐκεῖ τοποθετήσας τὰ πτωχὰ μου βιβλία καὶ ἐνδιψιάτά μου, κατεργασίμην μελετῶν ἀεννάως διὰ νὰ δώσω τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις καὶ καταταχθῶ εἰς τὴν Γ' τάξιν τοῦ γυμνασίου!

— Ὡ! τί χαρὰν ποῦ θὰ πάρῃ ὁ πατήρ μου, ἐσκεπτόμην μειδιῶν ὑπερήφανον παιδικὸν μειδίαμα, ὅταν μάθῃ ὅτι ἐκέρδισα ἐν ἔτος. . .

Καὶ ἰμελέτω! ἰμελέτω! ἰμελέτω. . .

Ἡμέραν τινα πρὸ τοῦ γραφείου μου μελετῶν ἠσθάνθην αἰφνίδιον ἐγκραλικὴν ζάλην! ἐνόμισα ὅτι τὸ δωμάτιόν μου ἐκνείτο! ἡ κεφαλή μου ἐζαλισθη καὶ μόλις ἐπρόφθασα νὰ ἐγερθῶ. Ἐκλεισα τὸ βιβλίον μου! καὶ λαβὼν τὸν πλοῦν μου ἐξῆλθον. Ζωογόρος αἴρα ἐδρόσιζε τὸ καλον μέτωπόν μου.

— Ἀς μεταβῶ ἕως τὸ Φάληρον! διελογίσθην! ὁ ἀῆρ τῆς θαλάσσης θὰ με δροσίση περισσότερον. . . .

Καὶ ἐπεβιάσθην ἀμάξης διερχομένης ἐμπροσθεν μου. Μετὰ τινος στιγμῆς οἱ τροχοὶ τῆς ἀμάξης ἐκυλλοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ὡραίων καὶ πλατειῶν τῆς Ἐλληνικῆς πρωτευούσης ὁδῶν.

Μετὰ τινα λέπτα τῆς ὥρας ἐβρισκόμην εἰς Φάληρον. Ἐρριψα βλέμμα περτεργον ἐπὶ τῆς ὡραίας ἐκείνης θαλάσσης ἐξηπλωμένης δίκην ρυμφικῶν μεταξίνου ἐφαπλώματος ἐπὶ ρυμφικῆς παστάδος καὶ ἰθαύμασα ἰδὼν τὰς μικρὰς

μὲν πλὴν κομψὰς τοῦ Φαλήρου οἰκίας. . . .

Περιπάτησα θανμάζων ἐπὶ μιαν ὀλοκληρον ὥραν. Ἄλλ' ὁ καιρὸς αἰφνιδίως ἐβολώθη καὶ κρύτας εὐλογον νὰ ἀναχωρήσω πρὶν ἢ βρέξῃ μετέβην πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἦν ἡ ἀμαξα, ἧς οἱ ζωηροὶ καὶ ρωμαλέοι ἵπποι ἔκρουον διὰ τῶν ποδῶν τῶν τὸ ἔδαφος ἀνυπομονοῦντες καὶ βιαζόμενοι.

Βροχὴ λεπτὴ ἤρχισε πίπτουσα! Ὁ οὐρανὸς ἐσκοτίσθη παντάπασι! βρονταὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐβρόντων παραδόξως, ἀστραπαὶ δὲ δίκην ρομφαίας πυλινου διέσχιζον τὸ ἀχαρές.

Εἰσηρχόμεν τρέμων ἐντὸς τῆς ἀμάξης μου, ὅτε γέρων κεκρυτωμένος καὶ κόρη λευχειμονοῦσα τρέχοντες ἀμφοτέροι προσελκευσαν τὴν προσοχήν μου.

Ἀν ὑπῆρχεν ἐκεῖ που πλιητόν ἀμαξα καὶ ἐσκέφθον ὅτι ἦτο κριμα νὰ μεταβῶσι περὶ μέχρι τῆς κατοικίας τῶν αἰ δύο ἀνθρώπων αὐτὰ ψυχαί.

Ταυτοχρόνως ὁ γέρων ἐπλησιάζε. Ἦτο ἐβδομηκοιτούτης σχεδόν, γλυκὸς δὲ τὴν ὄψιν καὶ τὸ βλέμμα ὑπερήφανος. Ἄλλὰ ἐὰν ἠθελέ τις νὰ κριτῆ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του καὶ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας αὐτοῦ, θὰ ἔλεγεν ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἦτο πτωχός. . .

— Ἀγόρι μου, μοι εἶπε πλιησίως με φωνῆν γλυκελαν. Μεταβαίνομεν ἐγὼ καὶ ἡ Πανλῆρα μου εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ βροχὴ μὰς ἔτρασε! Ἡ ἀμαξά σου εἶναι μεγάλη. Λάβε τὴν καλωσύνην νὰ μὰς φιλοξενήσης καὶ ὁ θεὸς νὰ σοῦ χάρισῃ ὅτι ἐπιθυμεῖς.

Ἀν γυνώριζω μὲν ἀλλὰ πιστεύω νὰ ἐκοκλήθησα! . . . Καὶ εἶναι βέβαιον διότι ἠσθάνθην τὸ αἷμά μου ὀλον ὅτι ἀνέβη

εις τὸ πρόσωπόν μου. Ἡ ὥρατα Πανλίνα ἦτο ἄγγελος!

— Λογίζομαι εὐτυχῆς ἐὰν δυνηθῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος ἐφέλλισα ἐν τούτοις! ὄρσατε κύριε! ὄρσατε δεσποινίς.

Ὁ γέρον ἀνέβη βοηθήσας καὶ τὴν Πανλίταν νὰ ἀναβῆ. Ἐκάθισεν ἀπέναντί μου, ἔσφιγγεν εὐχαριστῶν μοι τὴν χεῖρά μου καὶ μοὶ ἐσύστησε κατόπιν τὴν μικρὰν αὐτοῦ Πανλίταν—

Ἦτο μόλις δεκαετρεαέτις! Ἦν ὑψηλοῦ ἀναστήματος λεπτοφυῆς καὶ εὐλόγιστος, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν βαθέως κναροῦ χρώματος, τοῦ προσώπου τῆς τὸ χρῶμα ἦτο λευκόν, λευκότερον! ὁ ὠρατος αὐτῆς καθαρὸς καὶ παχὺς λαμίδος ἐσχημάτιζε πτυχὰς θελκτικωτάτας ἀσπασμοὺς προκαλοῦσας. Ἡ καστανὴ αὐτῆς κόμη ἐχύνετο ἄφθορος εἰς τοὺς κομψοὺς αὐτῆς ὤμους, ἐδένετο δὲ μόνον κάτωθεν διὰ ταυτίας ἐρυθρῆς. . .

Πανλίνα! Πανλίνα! Πανλίνα!

Ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἦτο ὠραιότερα σου τὴν σιγῆν ἐκέλευν. Ἄρωμα γλυκὸ ἀνεδίδοτο ἐλαφρῶς καταπλημμυροῦν τὴν ἀμαξάν καὶ τὴν πτωχὴν μου ψυχὴν! Ἐμιέθουν! Ἡ κενὴ μου καρδιά ἤρχισε πλημμυροῦσα! Ἐπλημμύρει ὀλον ἐν ὑπὸ αἰσθημάτων ἀλλοκότου. . . Ἐξαλλοθῆν! Σκοτοδιηλασίς με κατέλαβε φρικτὴ, καὶ παράφρων ἐκ τῆς γλυκείας αὐτῆς καλλολῆς.

— Τί ὠραιότες! ἀνέκραξα.

Καὶ ἐν τῇ ζάλῃ μου ἐκέλευν ἦρπασα τὴν προτεινομένην τῆς Πανλίνας λεπτοφυῆ χεῖρα καὶ ἀσπασθεὶς αὐτὴν ἐψιθύρισα ἐρυθριῶν.

— Λογίζομαι εὐτυχῆς διότι σὰς γνωρίζω!

Ἡ χεῖρ μου ἔτρεψε παραδόξως! Ἐνό-

μιζον ὅτι εἶχον θέσει βυρῦτατον ἐπὶ τοῦ στήθους μου λίθον καὶ ἀνέπνευσα βεβιασμένως.

Μὴ σοὶ φανῆ παράδοξον, ὦρατα μου ἀναγνώστρια, μὴ μειδιάσῃς παντάπασιν διὰ τὰ δάκρυά μου ταῦτα! Λάβε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἦμιν παιδιὸν ἀκόμη μικρόν. Λάβε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ καρδιά μου (ἀπωλέσασα τοὺς γονεὺς μου πρὸς οὐδ' ἔτρεφον ἀγάπην ἀπεριόριστον) εἶχε ἀνάγκην ἀπόλυτον νὰ ἀγαπήσῃ. Λάβε ὑπ' ὄψιν τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον ὃν εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ κενεὴν ἐὰν ἔρρεον δικαίως τὰ δάκρυα ταῦτα ἢ ὄχι. . .

— Κλαίετε; μὲ ἠρώτησεν ἡ Πανλίνα ἰδοῦσα τὰ δάκρυά μου κυλιόμενα ἐπὶ τῶν παρειῶν μου.

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἐψιθύρισα ταραχθεὶς. . .

— Ἐχω μιαν ἀδελφὴν. . . μικρὰν ὅπως σεις. . . καὶ. . . τὴν ὀμοιάζετε τόσο. . .

Εὐτυχῶς βῆξ ἐπελθὼν μὲ ἠράγκασε νὰ σιωπήσω.

— Ἐχετε ἀδελφὴν; ἠρώτησε πάλιν ἡ Πανλίνα μὲ φωνὴν ἠχηρὰν καὶ λεπτήν.

— Ναί! δηλ. εἶχον. . . θέλω νὰ εἰπῶ. . . σὰς ὀμοίαζε πολὺ. . . ἀλλὰ. . . θάνατος.

Ἦμιν τόσο. . . ἔστεναχωρημένοι, τόσο ἐρυθρὸς ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξακολουθήσω. . . οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα τὰ ὅποια ἄφῆκα πλέον νὰ ρεῦσωσιν ἐλευθέρως.

Ὁ γέρον συγκινηθεὶς ἴδων ἐκ τῆς θέσεώς μου καὶ νομίσας ὅτι ἐκλείων τὴν ἀδελφὴν μου ἤρχισε νὰ μὲ παρηγορῆ, ἡ δὲ Πανλίνα λυπηθεῖσα καὶ αὐτὴ ἔχυσε

Η ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΠΟΙΗΤΡΙΑ

λάθρα ἐν δάκρυ, ὅπερ ἐσφόγγισεν ἀμέσως.

Θεέ μου! Θεέ μου τί δύσκολος θέσις ἐκέλευν δι' ἐμέ! Ἡδουχαριστούμην ἀφ' ἐνός διότι τὴν ἐρλύτωσησά φθηνὰ καὶ ἐκλείων ταῦτοχρόνως ἐκ συγκινήσεως, ἐκ παιδικῆς ἀισχύνης καὶ πρὸ πάντων ἐξ. . . ἔρωτος.

— Ταλαιπώρο παιδί! ἔλεγε ὁ γέρον θωπεύων με ταλαιπωρόμου ἀγόρι! Ἐλα μὴ κλαιῆς! κόσμος παληόκοσμος εἶν' αὐτός.

Μὲ ἠρώτησε δὲ μειλιχίως.

— Ἐχεις γονεὺς;

Ἀπήρητσα καταγατικῶς.

— Κατοικοῦν ἐδῶ, εἰς Ἀθήνας;

— Ὁχι δυστυχῶς.

— Δὲν εἶσαι Ἀθηναῖος;

— Ὁχι!

— Ἀλλά;

— Κωνσταντινουπόλιτης.

— Τί κάμνεις ἐδῶ;

— Σπουδάζω.

— Ἄ; τὸ ἀγόρι μου! πόσων χρόνων εἶσαι παιδί μου;

— Δέκα πέντε! Στῆς 23 Ἀπριλλίου μπαλῶ εἰς τὰ 16.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; χάρισέ με σὲ παρακαλῶ τὸ χρυσό σου ἴδιωμα.

— Θεόδωρος ἀπήρητσα.

— Ἄ! τί καλὸ ἴδιωμα! ἀνέκραξεν ἡ Πανλίνα σιωπηλῆ ἄχρις ὥρας! Δῶρον θεοῦ, θεοῦ δῶρον! Καὶ ἐγέλασε γέλωτα ροητευτικώτατον.

Ἐρυθρίασα καὶ πάλιν. Ὅσάκις τὸ μικρόν τῆς ἦνοιγε στόμα ἡ μικρὰ σῆτη σειρὴν ἠσθανόμην ἀλλοκότους παλμοὺς εἰς τὸ πτωχόν μου στήθος.

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ Ρουμοῦνοι εἰσὶ καταγωγῆς λατινικῆς, πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τούτων ἀρκεῖ τὸ ὄνομα αὐτῶν, ἡ δὲ γλῶσσα ἐστὶ, δὲν λέγω ἀδελφὴ, ἀλλ' ἐξάδελφος τῆς ἡμετέρας. Ἡ λατινικὴ γλῶσσα εἰσῆχθη εἰς τὰς χώρας τοῦ κάτω Δουνάβειος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Τραϊανού, ὡς ἐγένετο ὑπὸ τῶν λεγεῶνων τοῦ Ἰουλίου Κλαύδιου εἰς Γαλλίαν. Μετὰ ἀλλεπαλλήλως δακικῶν στυγίων, σλαβικῶν, οὐγγρικῶν, κατ' ἀρχὰς κατέστη ἄμορφον τι ἴδιωμα ἀκούοντος ἄμορφον, ἔπειτα ὅμως χάρις εἰς τὴν φιλοσοφικὴν καλλιέργειαν γλῶσσα ἀρμονικὴ καὶ εὐκαμπτος. Εὐχαιρῶν δ' ὁ γάλλος περιηγητὴς ὁ διεσχόμενος ἀλληλοδιαδόχως τὰς γερμανικὰς, σλαβικὰς καὶ οὐγγρικὰς χώρας, ἀνευρίσκει αἰφνης ἡγῶ τινα τοῦ ἐθνικοῦ ἰδιώματος αὐτοῦ.

Ἀληθῶς εἶπεν, δέον νὰ ἔχη τις λεπτήν τὴν ἀκοὴν ὅπως ἀντιληφθῆ τῶν ὁμοιοτήτων αἰτινας δὲν ἐκδηλοῦνται σχεδὸν ἐμὴ εἰς τὸ ἐξησηκήμενον ὄρον τοῦ γλωσσολόγου. Ἀρκούμαι δὲ εἰς ἐν μόνον παράδειγμα. Ρουμουνοστὴ ἡ γῆ λέγεται panentu. Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν ἐννοοῦμεν ἐκ τῆς λέξεως ταύτης, ἀλλ' ὑπάρχει ἀπλούστατα ἡ λατινικὴ λέξις paninentun, καὶ ἡμεῖς μετετρέψαμεν εἰς panent. Ἡ λέξις ἐστὶν ὁμοίμορφος πρὸς γαλλικὴν, ἀλλὰ μετέβαλεν ἐννοίαν.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε μετὰ τῶν Ρουμάνων καὶ ἡμῶν ἕτερός τι ἠθικὸς δεσμός ἐκτὸς τῆς γλωσσικῆς ταύτης συγγενείας, οὐδόλως ἐδικαιούμεθα νὰ προτιμήσωμεν αὐτοὺς τῶν γειτόνων αὐτοῦ οὐγγρων, σέρβων ἢ βουλγάρων, ἀλλ' ὑπάρχει ἕτερον τι. Οἱ νουνεγεῖς Ρουμοῦνοι ἠθονται θεωροῦντες τὴν Γαλλίαν ὡς τὴν πρεσβυτέραν τῆς φυλῆς αὐτῶν ἔρχονται ἕνα σπουδάσωσι εἰς τὰς σχολὰς ἡμῶν ἐπιζητοῦσιν ἕνα καταστή-

σσει τὴν ἐκυτῶν χώρον μικρὰν τινα Γαλλίαν. Καθίστανται περιπαθεῖς διὰ τὴν ἡμετέρην φιλολογίαν, τελοῦσι δ' αἱ ἴδιοι αὐτοὶ σπουδαίους φόρους πρὸς αὐτήν. Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἔστειψεν ἐσχάτως Βιβλιογραφίαν τινὰ τοῦ Βολταίρου, ὀφειλομένην εἰς τὸν κ. Γ. Βετζέσκον, γραμματέα τῆς ἐν Λονδίῳ πρεσβείας τῆς Ρουμανίας. Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἀναγγέλλει τὴν προσεχῆ ἐκδοσιν μελέτης τινὸς ἐπὶ τῶν κωμωδιῶν τοῦ Βολταίρου. Ἡ δὲ μελέτη αὕτη συνεγράφη τῇ συνεργασίᾳ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Λαχοβέρου, ἀρχαίου μαθητοῦ τοῦ Λυκαίου τοῦ Μεγάλου Λουδοβίκου καὶ τῆς Σορβόννης, ὅστις ἐτήρησε μετὰ τὴν μακρὰν παρ' ἡμῶν διαμονὴν αὐτοῦ περιπαθῆ λατρείαν πρὸς τὰ γαλλικὰ γράμματα.

Ἄλλος Ρουμῶνος, ὁ πρίγκιψ Κ. Γ. Βιβέσκος, συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν ἡμετέρων πρώτων στρατιωτικῶν συγγραφέων. Ἐπολέμησε μεθ' ἡμῶν ἐν Μεξικῷ καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκστρατείᾳ τῆς Γαλλίας. Ἐδημοσίευσε δὲ λαμπρὰς μελέτας περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ σώματος Λορενῆ, πρὸ τῆς Πονέβλας, καὶ περὶ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ρήνου.

Παρὰ τοῖς Ρουμῶνοισι, ὡς καὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν τοῖς Σλαύοισι, τοῖς Οὐγγροῖσι καὶ τοῖς Ἑλλήσοισι, ἡ ἀναγέννησις τῆς φιλολογίας συνέπεσε μετὰ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ἐθνικότητος αὐτῶν ἡσυχολήθησαν εἰς τὴν περισυλλήθη τῶν δημοτικῶν ᾠδῶν, αἱ ποιεῖται ἐνεπνεύθησαν ὑπὸ τῶν ἀφελῶν χαρίτων αὐτῶν προσπαθοῦντες παντὶ σθένει ν' ἀπομιμῶνται τοὺς Οὐγγῶ καὶ Λαμαρτίνους. Μεταξὺ δὲ τῶν ποιητῶν τοῦ αἵματος τούτου τῶν ἀξιολογωτέρων διακρίτεον τοὺς κκ. Βασιλείου Ἀλεξάνδρου, Βαλεντιάνου, Γρηγόριου Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἡλιόδου Ραδουλέσκου. Ἰπάρχουσιν ἐξαιρετικὰ πρᾶγματα εἰς τὰς Δούνας (ποιήματα τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, παρ. χάριν τὸ ἐπὶ τῆς ἀνθιμίδος, ὅπερ ἡ ρουμουνικὴ γλῶσσα ἀποκαλεῖ διὰ θελκτικῶν ὀνόματος *Cavriniote* (Δακρυδέν).

« Πολλὰ ἄνθη λάμπουσιν ἐν τῷ κόσμῳ. — Πολλὰ ἄνθη εὐωδιάζουσιν — Ἄλλ' ὡς ἡμεῖς, μικρὰ δακρυδέντα (ἀνθιμίδες) — Οὐδὲν ἄνθος

κατέχει ἐν τῷ κόσμῳ εὐωδίαν τοσοῦτον ἡδεῖαν καὶ τοσοῦτον ἰδὺ ὄνομα.

» Εἶθε τὰ δάκρυα τῶν ἀγγέλων — ἐπὶ τῆς γῆς οὐρανῶθεν πεπτωκότα — ὅταν μεταξὺ τῶν βαυκαλιζομένων ἀστέρων — ὡς ἀγνὰ ψυχὰ αὐτῶν — ἴστανται χύνουσαι θλιβερὰ δάκρυα.

» Εἶθε ἄβρὰ καὶ λευκὰ — ὡς προσφιλεστάτη εἰκὼν τῆς ζωῆς μου.»

Παρὰ τοῖς λυρικοῖς τούτοις αἰτίοις τοῖς κοινοῖς εἰς πάντας τοὺς λαοὺς, αἱ Ρουμῶνοι ἀνευρίσκουσιν ἐν ταῖς ἐκυτῶν ἱστορίαις εὐγενῆ θέματα ποιημάτων ἢ ἐποποιίας. ἢ δ' ἱστορία αὕτη, πολὺ ὀλίγον γνωστὴ εἰσέτι, ἐστὶν ἀξία μελέτης. Ὁραῖται δὲ καὶ ἰσχυραὶ περιγραφαὶ εἰσὶν ἢ τοῦ Ἰλὰδ τοῦ δράκοντος ἢ ἢ τοῦ Στεφάνου τοῦ μεγάλου τοῦ ὁποῖου ἔστησαν ἐσχάτως τὸν ἀνδριάντα ἐν Ἰασίῳ.

Οἱ Ρουμῶνοι ποιεῖται δὲν ἀρκούντων εἰς τὸ ν' ἀπομιμῶνται ἢ μεταφράζουσι τοὺς ἡμετέρους. Οἰκειοποιῶνται μάλιστα διὰ τὴν ἐκυτῶν πατρίδα τὸν Rousau, ὅστις διακηρύττει ὅτι ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ κατήγετο ἐκ τῶν ὄχθων τοῦ Δουνάβου.

« Λοιπὸν, ὁ ἐμὸς πρόγονος, εἴλακε τὴν ἐκυτῶν φυλὴν ἐκ τῶν χωρῶν ὅπου ὁ Δούναβις γειτονεῖ τῇ Θράκῃ.»

Γράφει πραγματικῶς ὁ συγγραφεὺς τῆς *Φραγκιάδας* καὶ ἀφηγεῖται διὰ μακρῶν πῶς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φιλίππου de Valois, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος πρόγονος διήλθε τὴν Οὐγγαρίαν καὶ τὴν κάτω Γερμανίαν καὶ ἦλθεν ἵνα προσενέγκῃ τὰς ἐκυτῶν ὑπηρεσίας εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας κατὰ τῶν Ἄγγλων. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ διεκρίθη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ὥστε ὁ βασιλεὺς ἐχορήγησεν αὐτῷ ἐπαρκῆ κτήματα ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Λείγερους, καὶ ἐθεμελίωσεν ἐκεῖσε τὴν γενεὰν ἐξ ἧς κατὰγεται ὁ ἡμέτερος ποιητής.

Ἡ περικοπὴ αὕτη δὲν ὑπάρχει ἀρκούντως σαφῆς καὶ δὲν ἀποδεικνύει ἀπολύτως ὅτι ὁ πρόγονος Ρουτὰφ ὑπῆρξε βλαχικῆς καταγωγῆς, διότι ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ Οὐγγρος ἢ Σάξων. Ἀλλὰ δὲν ἀποκρούμεν τοὺς Ρουμῶνους

ἀφοῦ ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ ᾧσι προσκεκολλημένοι εἰς ἡμᾶς δι' ἐνὸς ἔτι πλέον δεσμοῦ.

Ὁ δὲ κ. Ἀλεξάνδρου ἐξήγαγεν ἐκ τῶν δεδωμένων τούτων καίτοι ἱκανῶς ἀορίστων τὸ ἀντικείμενον ποιηματίου τινὸς (*ballute*) ἀξιολογοῦ.

Ἄλλως τε δὲ ὁ βασιλεὺς Κάρολος καὶ ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ κατέστησαν ἤδη ἐξαιρετικοὶ ρουμῶνοι πολῖται. Ἡ δὲ βασίλισσα, καίτοι ἐκ ρουμουνισθεῖσα κατὰ τὴν καρδίαν, διατελεῖ πιστὴ εἰς τὴν γερμανικὴν ποίησιν, ἣτις ἐβαυκαλιζομένη τὴν παιδικὴν ἡλικίαν αὐτῆς προσέτι δὲ δὲν ἀπῆξίωσε τὸ ἰδίωμα τῶν ἐκυτῶν ὑπηκόων καὶ ἐγένετο παρὰ τοῖς γερμανοῖς ὁ διερμηνεὺς τῆς φιλολογίας αὐτῶν, ὑπογράφασα διὰ τοῦ ἐπιχαρίτου ὀνόματος *Carmen Silva* δοκίμια τινὰ καὶ μεταφράσεις, αἵτινες ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ καλλιτέρου κριτοῦ. Ἐδημοσίευσε συγχρόνως γερμανιστὶ τόμους τινὰς ποιήσεως μεταφρασθέντας ἐκ τῶν καλλιτέρων ρουμῶνων ποιητῶν καὶ συλλογὴν δημοτικῶν διηγημάτων. Σπανίως δὲ αἱ ποιεῖται ἔχουσι τὴν τιμὴν νὰ μεταφράζωνται ὑπὸ βασιλέων· οὕτω δὲ ἡ Ἀκαδημία τοῦ Βουκουρεστίου ἐγένετο ὁ διερμηνεὺς τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῶν.

Ἄλλ' ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ μεταφράζῃ τοὺς ποιητὰς, ἀλλ' ἀμιλλᾷται πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐστὶν ἀξία μεταφράσεως καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια. Τὸ ποίημα αὐτῆς ἢ *Σαπφὼ* ἐστὶν ἐποποιία ἀρχαία ἐκ τῶν μεγάλων ἀξιοσημειώτων. Ἐν τῷ λίαν προσφάτῳ ἔργῳ αὐτῆς, ὁ *Ἰεχοβὰ*, ἐπανελάβε θέμα λίαν γνωστὸν, τὴν περὶ τὸν Περικλῆα τοῦ Περιπλανωμένου Ἰουδαίου, δυνηθεῖσα ν' ἀνκαινίσῃ αὐτὴν δι' ὠραίων στίχων αἰσθημάτων συνάμα φιλοανθρώπου καὶ παρθενιστικοῦ. Μένει δὲ γυνὴ μεθ' ὅλον τὸ ἐαυτῆς προτέρημα καὶ μεθ' ὅλον τὸ στέμμα αὐτῆς. Ἡ ἴδια, ἐν ἀσματικῷ τινι, ἐκτίθησι πῶς ἐννοεῖ τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός.

« Πρὸς ἡμᾶς τὰς γυναικὰς ἐδόθη ἡ δύναμις νὰ ὑποφέρωμεν, διότι βραβεῖται φροντίδες καὶ θλίψεις ἐπιβαρύνουσιν ἡμᾶς· διότι ταραχὰι, αἵτινες οὐδέποτε ἀποκλίνουσιν, διαπερῶσιν ἀκαταπαύστως δι' ἀκινήτων τὸν βίον ἡμῶν:

« Εἰς τὸν εὐποροῦντα ἡ χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας ἐπιτυγχάνεται, ἐνῶ ἡμεῖς πιστεύομεν ἄνευ ἡσυχίας, ἄνευ δόξης, ἄνευ χαρᾶς. Αὐτὸς διάγει ζωῆς, ἐνῶ ἡμεῖς ψηλαφῶμεν μετὰ δειλίας. Ἡ θύελλα σύρει αὐτὸν, ἡ θύελλα ἣτις καὶ ἡμᾶς ἐμποιεῖ τρόμον.

« Ἄλλ' ἡμεῖς μόνον βλέπομεν τὸ λεπτὸν τὸ ἀβρόν — ὅ,τι ὑπάρχει σκοτεινὸν δι' αὐτὸν, ἡμεῖς μόνον δυνάμεθα νὰ κατακρίνωμεν — δι' ἐλαφρὰς χεῖρας γλύφομεν τὸ ἰδανικόν.

« Ἡμεῖς θεμελιόυμεν τὴν μόνιμον φωλεάν καὶ ἰσχυρὰν δύναμιν· ἐσμὲν δι' αὐτὸν τὸ θέλημα τῆς ἀγνότης ἢ αἰωνία τοῦτο ἐστὶν ἡ δάφνη ἡμῶν, ἡ εὐτυχία τῶν γυναικῶν.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ.

ΤΟ ΘΕΜΑ

ΩΡΑΙΑΣ ΝΙΚΤΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΡΗΜΟΥΣ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Μίαν ὥραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ σελήνη ἀνῆλθεν ὑπεράνω τῶν δένδρων· εἰς δὲ τὸν ἀντίθετον ὀρίζοντα βαλσαμώδης αὔρα, ἣν ἐκόμιζε μεθ' ἐκυτοῦ ἐκ τῆς ἀνατολῆς, ἐφαίνετο ὅτι προηγέτο αὐτῆς, ὡς δροσερὰ πνοὴ εἰς τὰ δάση.

Ἡ βασιλὴς τῆς νυκτός, ἀνῆλθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν οὐρανόν· ὅτε μὲν ἠκολούθει γαληνιαία τὴν αἰθερίαν αὐτῆς πορείαν, ὅτε δὲ ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν νεφελῶν, αἵτινες ὁμοιάζον πρὸς τὰς κορυφὰς ὑψηλῶν ὄρεων χειροσκαπῶν.

Αἱ νεφέλαι ἐκείναι ἐλίσσομαι καὶ ἀνελίσσομαι τὰ ἐκυτῶν ἰστία ἀνεκλύοντο ὡς διαφανεῖς ζῶναι ἐκ λεπτοῦ τουλίου, διεσκαδίζοντο κατ' ἐλαφρὰς τολύπας ἀφροῦ, ἢ ἐσχηματίζον εἰς τοὺς αἰθέρας στρώματα θαμβώ-

δει εκ βάμβακος, τόσφ ἤδέκ εις τὴν ὄψιν, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι ἤσθάνετο τὴν μαλακότητα αὐτῶν καὶ ἐλαστικότητα.

Καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ σκιηὴ δὲν ὑπῆρχεν ἤττον ἐπαγωγός· ἡ φαιόχρους καὶ βελουδίνη λάμψις τῆς σελήνης κατέβαινεν ἀνά μέσον τῶν δένδρων καὶ ἐξέπεμπε φωτινάς ἀκτίνας μέχρι τῆς ποικνότητος τῶν βαθυτέρων σκότων.

Ὁ Ποταμὸς ὅστις ἔρρεεν ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἀπώλλυτο ἀλληλοδιαδόχως ἐντὸς τῶν δασῶν, ἀλληλοδιχόχως δὲ ἀνεφαίνετο φωταγωγούμενος ὅλος ὑπὸ τῶν ἀστερισμῶν τῆς νυκτός, τοὺς ὁποίους ἠννηγαλίζετο ἐν ἑαυτῷ· Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου ἐπὶ εὐρέως λειμῶνος ἡ λάμψις τῆς σελήνης ἐκοιμάτο ἀκίνητος ἐπὶ τῆς χλόης. Οἱ διάττοντες ἀστέρες ἀνεκινούντο τῆδε κακεισε ὑπὸ τῆς αὐρᾶς καὶ διεσκορπίζοντο ἐν τῷ δρίζοντι, ἐσχημάτιζον νήσους ἐκ κυματιζουσῶν σκιῶν, ἐπὶ ἀκινήτου θαλάσσης φωτός. Πλησίον τὸ πᾶν διετέλει ἐν σιγῇ καὶ ἡσυχίᾳ, ἐκτὸς τῆς καταπτώσεως φύλλων τινῶν, τῆς ἀποτόμου διαβάσεως αἰφνηδίου ἀνέμου τῶν σπανίων καὶ διακεκομμένων κρωγμῶν τοῦ νυκτικῶρακος· ἀλλὰ, μακρὰν, ἐκ διαλειμμάτων, ἤκούετο ἡ τρομερὰ κατάπτωσις τοῦ καταρράκτου τοῦ Νιαγάρα, τοῦ ὁποίου, ὁ πάταγος ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς νυκτός, ἐπετείνετο ἀπὸ ἐρήμου εἰς ἔρημον, καὶ ἐξέλειπεν ἐν μέσῳ τῶν μονηρῶν δασῶν.

Τὸ μεγαλεῖον, ἡ ἐκπληκτικὴ μελαγχολία τοῦ θεάματος τούτου, δὲν δύνανται νὰ ἐκφρασθῶσι δι' ἀνθρωπίνων γλωσσῶν, αἱ ωραιότεραι ἐν Εὐρώπῃ νύκτες δὲν δύνανται νὰ δώσωσι μίαν ἰδέαν αὐτῶν. Εἰς μάτην ἐν τοῖς κεκἀλλιεργημένοις ἀγροῖς ἡμῶν ἡ φαντασία ζητεῖ νὰ ἐπεκταθῇ· διότι πανταχοῦ ἀπαντᾷ ἀνθρωπίνης κατοικίας· ἀλλὰ, εἰς τὰς ἐρήμους ἐκεῖνας χώρας, ἡ ψυχὴ ἠδύνηται νὰ εἰσδύῃ εἰς ὠκεανὸν δασῶν, νὰ πλανᾶται ἐπὶ τῶν ὄχ-

θῶν ἀπεραντῶν λιμνῶν, νὰ ριψοκινδυνεύῃ ἐπὶ τοῦ βόθρου τῶν καταρρακτῶν, καὶ, οὕτως εἰπεῖν, νὰ εὐρίσκηται μόνη ἐνώπιον τοῦ θεοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΘΡ. Ε. Χ. ΑΡΓΥΡΟΥ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Γνωστὸν ὅτι ἡ νικοτιανή, ἡ κοινῶς καπνὸς λεγομένη, περιέχει ἐλαιώδη τινα οὐσίαν, τὴν νικοτιανήν, τὸ δηλητηριώδεςτατον τοῦτο στοιχεῖον ὅπερ διὰ τῶν ὀργάνων ἡμῶν ἀπορροφῶμεν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ, ὁ καπνὸς δὲν καπνίζωμεν περιέχει νάτρον ἀμμωνιακόν, χλωριούχον σόδιον, ὕλας σκκηκράδεις, ἀρωματικὰς, πνευματώδεις καὶ ὄργανικὰ ὀξεία.

Ὁ καπνιστῆς ἀπορροφᾷ τὰ ἐν αὐτῷ ἀνθρακικὰ ὀξεία, τὰ ὑδροκυανικὰ, βαλερινιακὰ, προσέτι ἀμμωνιακόν, ὀξειδίου τοῦ ἀνθρακος, παραφρίνην, ἀνιλίνην κτλ· ἐν γένει δὲ νοσώδεις οὐσίαις.

Ὁ καπνὸς ἀδυνατῶν τὸν νοῦν καὶ τὸ μνημονικόν εἰς τὸν βαθμὸν ὅπως καὶ τὸ οἶνόνπνευμα, ἐπιφέρει μετὰ τῆς ἰσχυρότητος τὴν ἀπώλειαν τῆς φυσικῆς ρώμης καὶ προκαλεῖ ἀφθονον σίχλον, καίτοι τὸ ὕγρον τοῦτο εἶναι τοσοῦτον ἀνγκαῖον εἰς τὴν πέψιν. Προκαλεῖ σπασμούς, ἀδυναμίαν, νευρικὰς κινήσεις, ἀμβλυωπίαν, γαστραλγίαν, ἀδυναμίαν, ἀνορεξίαν, δίψαν, κτλ. δίδει μακύρους χυμούς καὶ καθιστᾷ τινα ἐγωῖστίην. Εἶναι συχνότατα δυσάρεστον διὰ τοὺς μὴ καπνίζοντας, καὶ πρόξενος ἀλλεπκλήλων πυρκαϊῶν.

Ὁ ἰατρὸς E. Decaisue, ὃς λίαν σπουδαίως ἐνησχολήθη ὑπὸ ὑγιεινῆν ἔποψιν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ἐπιμελῶς ἐσπούδασε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ καπνοῦ ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ νεανιῶν, ἀπὸ ἐννέα μέχρι δέκα ἡκτῶ ἐτῶν, ἐξηκρίβωσεν ὅτι ἡ κακίστη συνήθεια τοῦ καπνίζεῖν ἐπιφέρει μεγάλους σπασμούς εἰς τὴν αἱματικὴν κυκλοφορίαν τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, προξε-

νεῖ ψυχικὴν νάρκωσιν, καὶ καθιστᾷ τινα ἐπιρροπὴν πρὸς τὰ πνευματώδη ποτά.

Κυριώτερα αἰτία τῶν συμπτωμάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ εἶναι ἡ νικοτιανίνη. Παρατηρήθησαν εἰς πλείους τῶν καπνιστῶν καὶ μασσῶντων, ἡ κυνάγχη, ἡ λαρυγγίτις, ἡ γαστρίτις, ἡ ὠτίτις, ἡ κωφότις, ὁ καρκίνος τῆς γλώσσης καὶ τῶν χειλέων, καὶ εἰς λυμφαντικὴν κρᾶσιν ἔχοντας ἡ πνευμονικὴ φθίσις καὶ ἡ βρόγχιτις.

Ἐν ἰατρικῇ τινι δημοσίῳ συνεδρίῳ ἐν Παρισίοις, ὁ ἰατρὸς Βαλλὴν ἐπιβεβαίωσε τὰς διαδηλώσεις τοῦ συνχδέλφου του Decaisue ἐπὶ τῆς διαλείψεως τῶν καρδιακῶν παλμῶν καὶ τοῦ σφυγμοῦ, προσγινομένων ἐκ τῆς κατὰχρήσεως τοῦ καπνοῦ, ὑπέδειξε πλεῖστα συμβάντα καρδιακῶν σπασμῶν καὶ σκοτοδινιάσεων παρατηρηθέντων ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπαγομένων εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τῶν παρὰ τοῦ ἰατροῦ Decaisue προειρηθέντων.

«Καίτοι δὲ σπάνιοι ἀναμφιβόλως, οὐχὶ ὅμως καὶ κινυφανεῖς αἱ περιστάσεις αὗται, λέγει ὁ ἰατρὸς Βαλλὴν· πλὴν παρὰ τὰς ὑπερβολὰς τῶν κατὰ τῶν καπνοφίλων λοιδοριῶν, δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν χείρονα τῶν ἡδὴ γνωστῶν συμπτώματα, προκαλούμενα τῆς συνήθειας τοῦ καπνίζεῖν.»

Ἄτερος ἰατρὸς ὁ κ. Brouardel τὴν ἐξῆς ἐπάγειται γνώμην.

«Ἰδιαζόντως, λέγει, δύο τινα πρὸς ἐξέτασιν λόγου ἄξια φαίνονται εἰς τὰς ἀνησυχίας τὰς ἐκ τοῦ καπνισμοῦ προξενουμένας. Καὶ πρῶτον τὰ στομαχικὰ ἐν γένει συμπτώματα ἅπερ προκαλούμενα ἐπενεργοῦσι συχνάκις ἐπὶ τῆς καρδίας, τοῦθ' ὅπερ καὶ ὁ Lasague σαφέστατα ἄλλοτε ἀπέδειξε. Δέον ὡσαύτως νὰ ἐξετασθῶσι καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κυανικὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῶσι τὰ διάφορα αὐτὰ συμπτώματα ἅπερ ὡς παρατηρεῖται, ἀδύνατον νὰ προῦκαλεσθῶσι μόνον διὰ τῆς νικοτιανίνης.»

Φίλος τις ὁ κ. O. B. ἐπεβεβαίωσεν ὅτι παρατήρησεν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καρδιακὰς ἀνησυχίας, ὡς ἐκ τῆς συχνῆς ἕξεως τοῦ καπνίζεῖν, ὁλως διαφόρους τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Βαλλὴν δηλωθει-

σῶν. Περιέπιπεν ἐν καταστάσει λειποθυμίας, συνοδευμένης ὑπὸ γενικῆς τοῦ ὀργανισμοῦ συνταρξέως, διανοητικῆς κοπώσεως, ἐν κατὰστάσει τέλος νευροπαθητικῆς, διαδηλούσῃ τὴν ἀμεισον ἐπενέργειαν τοῦ τριζικοῦ τῆς νικοτιανίνης στοιχείου.

Καὶ ὅμως τὰ τελευταῖα αὐτὰ συμπτώματα παρὰ τοῖς ναύταις, οἵτινες ποιοῦσι χρῆσιν καὶ κατὰχρησιν μάλιστα τοῦ καπνοῦ ὄν μασσοῦσι, οὐδαμῶς ἀπαντῶνται.

Γινώσκοντες δὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κ. κ. καπνιστῶν παρὰ τὰ ἄνω λεχθέντα, ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ, ὁσημέραι αὐξάνεται, σκόπιμον θεωροῦμεν νὰ προσθέσωμεν καὶ τινὰς τελευταίας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς χρήσεως τοῦ καπνοῦ.

Ὁ κινδυνώδειςτος τρόπος τοῦ καπνίζεῖν ἐστὶ τὸ ἀπορροφᾶν ἀπ' εὐθείας τὸν καπνόν· προτιμώτερον λοιπὸν, ἐν ἀνοικτῷ ἀέρι, μετὰ καπνοσύριγγος, ἢ μᾶλλον διὰ πίπας μακροσωλήνου, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ποσότης τῆς νικοτιανίνης δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ καπνοῦ, ἀλλὰ προσέτι ἐκ τοῦ μήκους τοῦ σωλήνος, καθότι ἡ οὐσία αὕτη συγκεντροῦται εἰς τὸ μέρος τὸ βραχύτερον τοῦ σιγάρου. Πράγματι δὲ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς νικοτιανίνης, ἀπορροφᾶται μετὰ τῶν τελευταίων λειψάνων τοῦ σιγάρου.

Προσοχὴ ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους τῶν κ. κ. καπνιστῶν! **Χρῆσις καὶ μὴ κατάχρησις!**

ΗΛ. ΧΡ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἐξεδόθη τὸ βον τεῦχος τῆς ἐρμηνείας τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, χρησιμωτάτου πονήματος συντασσομένου καὶ ἐκδεδωμένου ὑπὸ τῶν διαπρεπῶν νομομαθῶν Γεωργάκη ἐφέντη Μελαγχροῖνου, ἀντεισαγγελέως παρὰ τῷ Ἀκυρωτικῷ καὶ Σεφεκῆ βέη, προέδρου τοῦ πολιτικοῦ τμήματος τοῦ πρωτοδικείου τοῦ Πέραν. Τὸ ἔργον τοῦτο προώρισται ν' ἀναπληρώσῃ σπουδαῖον κενὸν τῆς Ὁθωμανικῆς νομοθεσίας.

Ο ΠΑΝΑΓΗΣ

Στὸ σιδερένιο στῆθος σου ποῦ τὸ στολίζουν τόσα
Βασιλικά παράσημα ὦ ἥρω Παραγῆ,
ἐπιθεμελιεῖς κ' ἡ μπέρα μου γὰ σοῦ εἰπῆ καμπόσα
καὶ γὰ σοῦ γάργη λούλουδα γωπὰ ἀπὸ τῆ γῆ
ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατη γὰ ὀμιλῆ ἢ γλῶσσα
ὅταν γιὰ σένα θεὰ πῆ καὶ κάλλιπα ἢ σιγή. . . .

Κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ τόσον καιρὸ γι' αὐτὸ ἐσωποῦσα
Δὲν ἤξευρα τί γὰ σοῦ πῶ, μὲ τί γὰ σὲ στολίσω
Κι' ἐρώταγα καμμιὰ φορὰ στὴ σκέψι μου τὴ μούσα
ἂν ἤμπορῶ γιὰ Παραγῆ τραγοῦδι γὰ τοῖσι,
κ' ἐκεῖ ποῦ πρέπουν Πικδαροὶ ἐγὼ γιὰ γὰ τοῖσι
Μὰ τέλος ἀπεξάσισσ συγγνώμην γὰ ζήτησω
ἀπ' τοὺς μεγάλους ποιητὰς καὶ ἀπὸ σὲ ἀκόμα
ποῦ ἐμεινες ἀθάνατος εἰς ὄλων μας τὸ στόμα.

Ταῦρος καὶ Τίγρις καὶ τὰ δαδθηρία αἰμοδόρα
ὅπου ἔμποροῦσαν μονομιᾶς γὰ καταπιοῦν μιὰ χώρα
τὸν ἠέρανε τὸν θάνατο φορικτὸ σὲ λίγη ὥρα
στῆς σιδερένιας φοδῆχτες σου σ' ἐκεῖ τὴν ἀμασχάλη
ποῦ ἐὰν σφιξῆ σιδερο θαρρῶ ζουμι θὰ βγάλη. . .

Χαιρε ὦ ἥρω Παραγῆ! καὶ μὲ εὐτυχίαν ζήθι,
σ' εθαύμασαν παντοῦ τῆς γῆς τῶν περιέργων πλήθη
καὶ εἶδανε τί θὰ εἶποῦν τοῦ Παραγῆ τὰ στήθη
καὶ εἶδαν μετὰ τὰ μάτια των πῶς δὲν εἶν' πλέον μῦθοι
"Ὅσα ἢ ἱστορία μας παλλὰ ἐδιηγῆθη. . .

Ἐσὸ λοιπὸν ἀπέδειξες μ' αὐτῆ σου τὴν ἀνδρεία
ὅ,τι φανοῦνταν σκοτεινὸ ἀπ' τὴν μυθολογία.

Ἐχε ὑγεία, Χρόνια πολλὰ μὲ τὸν μικρὸν ἔχειρο
τὸν μέλλοντα διάδοχο τῆς φήμης σου, τὸν Νίτρο. . .

Ο ΝΕΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ
ΠΑΝΑΓΗΣ Ο ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ

Ἄστέρι ποῦ σ'τὰ σύνεργα
τὰ μελανὰ χλωμιάζει,
Ἦ μαραμμένη μου ζωὴ
σ' τὸν κόσμῳ ὁμοιάζει.

Ζωὴ ποῦ πόρος θλιβερός
καὶ λογισμὸς τὴν δέρει.
ὅπως τὰ φύλλα τὰ ξερὰ
σὰν ἄνεμος τὰ πέρει.

Γιὰ μέγα πρὶν ἢ μαύρη γῆ
χορτάρι δὲν φυτρώνει,
Εἶμαι τὸ ἔρημο βουνὸ
ποῦ τὸ σκεπάσει χιόνι.

Ποῦ μέσα πάντα καίγεται
καὶ μὲ νερὰ δὲν σβύνει,
Ποῦ σ'τὸ βαθύ του στεναγμὸ
μαῦρο καπνὸ ἀφίρει.

Σὲ κυπαρίσια θλιβερὰ
κυλοῦν τὰ δάκρυά μου,
Καὶ σήμαντρο κατήντησε
σ' τὰ στήθη ἢ καρδιά μου

Ὅρχίζομαι γὰρ σ' ἀρηθῶ
ζητῶ γὰρ σὲ μισήσω,
Ἄλλὰ ματαίως προσπαθῶ
γὰρ σὲ ἀλησμονήσω . . .

Στοῦ τάφου μου ἐπιθυμῶ
τὰ χρώματα τὰ κρύα
Νὰ τελειώρη κ' ἡ ζωὴ
καὶ ἡ ἀθανασία.

Μὰ σὰν κτυπᾷ τὸ σήμαντρο
καὶ τὰ βουνὰ βοίζουν,
Τὸ τέλος μου τὸ ἄτυχο
σκληρὰ θὰ σ' ἐιθυμίζουν . . .

Ἄν θέλῃς γὰρ μὴ θλιβεσαι
καὶ γὰρ μὴν ἐιθυμῆσαι,
ὅτι ἐσὺ μ' ἐμάρανες
καὶ θάνατός μου εἶσαι

Ἦ πρόσταξε τὰ μάτια σου
φωτῆαις πρὶν γὰρ μὴ λύθουν,
Ἦ πέσαμε πῶς μὲ ἀγαπᾷς
σ' ἂν πέφτουνε γὰρ σβύνουν.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΛΩΝΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Μετ' ἐθνικῆς χαρᾶς εἶχον ἀναγνώσει τὰς πρὸ
τινων ἐβδουμάδων πολυκρότους ἀγγελίας τῆς ἀ-
φίξεως Ἑλληνικοῦ Θεατρικοῦ Θεάσου ὑπὸ τὸν
γνωστὸν καλλιτέχνην κ. Ἀλεξιάδην. Εἶδον τὰ
διακρίνοντα, δῆθεν, τὴν φορὰν ταύτην, συστατι-
κὰ τοῦ Θεάσου, οὐ μόνον εἰς στολὰς ἀλλὰ καὶ
εἰς προσωπικὸν μέγα καὶ ἐκλεκτόν.

Μετ' ὀλίγον ἀνηγγέλθη καὶ ἡ πρώτη παρά-
στασις. . . Ἐλυπήθην ὅτι ἕνεκα ἐκτάκτου κω-
λύματος ἠναγκάζομαι νὰ στερηθῶ τῆς εὐχαρι-
στήσεως τοῦ νὰ φανῶ καὶ γὰρ τὸ κατὰ δύναμιν
πρόθυμος εἰς τὴν δικαίαν ὑποστήριξιν τῶν ἀγω-
νιστῶν τῆς Ἑλλ. Σκηνῆς.

Ἡ παράστασις ἐγένετο. Τί δὲ ἔγραψε περὶ
αὐτῆς ὁ τύπος πάντες γινώσκουμεν. Ἐγένετο
καὶ δευτέρα καὶ τρίτη παράστασις. Ἄλλ' ἐν
ταῖς παραστάσει ταύταις, ἂν ἐγὼ δὲν κατώρ-
θωσα νὰ παρευρεθῶ, ἔσπευσα ὅμως νὰ παρα-
καλέσω φίλον μου τινὰ, ἵνα μ' ἀντικαταστήσῃ,
λαμβάνων τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ διηγηθῆται τὴν
ἐπιούσαν τὰ περὶ τῆς διεξαγωγῆς αὐτῶν . . .

Ἐπερίμενα ν' ἀκούσω κατὶ, ἂν οὐχὶ καθ' ὅλα
σύμφωνον πρὸς τὰ τῶν δημοσιευθεισῶν κρίσεων,
τοῦλάχιστον ὁμωσσυγγενεῶν κατὰ τι. Δυστυχῶς
ὁμῶς ἢ ἀπάντησις τοῦ φίλου μου (διακεκριμέ-
νου ἄλλως τε λογίου) ἦτο, πάντοτε ἢ ἐξῆς.

«Ὡς δράματα μὲ ἤρεσαν, ἀλλ' ὡς παραστά-
σεις μ' ἐστεναχώρησαν πολὺ!»

Ἡθέλησα νὰ βεβαιωθῶ περὶ τῶν λεγομένων
του καὶ ἰδίως ὁμῶσιν νὰ ἐξετάσω τὰ πράγμα-
τα. Ἐφ' ᾧ καὶ ἔσπευσα νὰ παρευρεθῶ εἰς τὰς
προχθεσινὰς παραστάσεις τοῦ Σαββάτου καὶ
τῆς Κυριακῆς.

Ἡ πρώτη ἦτο τὸ ἔξοχον ἔργον τοῦ μεγάλου
ὑπερασπιστοῦ τῆς κατωτάτης τάξεως τῆς κει-
νωνίας κ. Φήλικος Πυλάτ, τοῦ συγγραφέως τοῦ
«Ρακοσυλλέκτη» ἦτον Ο ΧΕΙΡΩΝΑΞ. Ἡ δευ-
τέρα δὲ παράστασις ἦτο τὸ ἀθάνατον τοῦ Μο-
λιέρου ἀριστοῦργημα «Ὁ Ἀρχονταχωρὶχτής».

Μετ' ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος προσεπάθουν κατὰ
τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως μὴ μὲ διαφύγη
τι, ὑπερ δὲν ἤθελα προσέξει. Πιστεύω δὲ νὰ τὸ
κατώρθωσα τοῦτο. Ὑμολογῶ τὴν ἀδυναμίαν
μου εἰς παρομοίας περιστάσεις. Ὁμολογῶ ὅτι
κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν δύναμαι ἢ μόνον
πρὸς τὴν σκηνὴν νὰ ἔχω προσηλωμένον νοῦν καὶ
καρδίαν. Ἐλπίζω δὲ εἰς ὅ,τι ἐν ὀλίγοις θέλω
κατωτέρω ἀναφέρει νὰ εὔρω ἀπὸ μέρους μὲν τοῦ
Σεβαστοῦ κοινοῦ πολλοὺς συμφώνους τῇ ἐμῇ
ταπεινῇ κρίσει, ἀπὸ μέρους δὲ τῶν ἀξιοτίμων κ.
κ. ἠθοποιῶν μικρὰν ἀκρόασιν—Πικρὰ μὲν ἢ ἀλή-
θεια, ἀλλ' ἀναπνευστικὸς νὰ λέγηται.

Καὶ πρῶτον διὰ τὸν Θεασάρχην κ. Δ. Ἀλε-
ξιάδην, τὸν ἄλλως τε ἀπὸ χρόνων γνωστὸν τῷ
δημοσίῳ τῆς πόλεώς μας διὰ τὴν σπικνίαν ἐπι-
τυχίαν μεθ' ἧς διδάσκει τὰ δυσκολώτερα καὶ
λεπτότερα τῶν δραμάτων οὐδὲν ἔχομεν
νὰ παρατηρήσωμεν, μᾶλλον δὲ εὐχαριστοῦ-
μεν αὐτῷ καὶ ἀπὸ καρδίας συγχαίρομεν δι' οὗς
καταβάλλει ὑπὲρ τῆς Ἑλλ. Σκηνῆς εὐγενεῖς ἀ-
γώνας, περὶ αὐτοῦ οὐδὲν λέγω ἔχομεν νὰ παρα-
τηρήσωμεν, ἐκτὸς ἀνεπαισθήτου τινός, ὅπερ εἶνε ὁ
ὑπερβολικὸς πόνος τῆς ψυχῆς ὃν δεικνύει εἰς στε-
ναχώρους τοῦ προσώπου ὅπερ ὑποδιέται περι-
στάσεις, καθ' ἃς ἢ διαπεραστικῆ φωνῆ του

διακόπτεται αἶφνης, εἴτα δὲ ἀρχίζει διακεκομ-
μένως νὰ ἐκβάλλῃ ἄρκετὰ «Ἄχ» ἀπὸ τοῦ
στήθους του, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἰσως περισσε-
τέραν χάριν θὰ εἶχε καὶ ὀρθώτερον θὰ ἦτο ἂν
ἐσυντομείετο καὶ ἂν ἔλειπεν ἢ παρὰ τοῖς πλεί-
στοις ἀπαρέσκουσα ἐκείνη ὑπερβολή. Ὁ κ. Ἀ-
λεξιάδης εἰς πολλὰ τοῦ δράματος μέρη ἦτον ἀ-
μίμητος. Ὡς πρὸς τὸν κ. Πεταλᾶν, ἐπίσης συγ-
γραφεὶς ἔχομεν καὶ μάλιστα ὅταν βλέπωμεν
αὐτὸν μετὰ τῆς ἀφελείας καὶ τὸν «ραδιοῦρ-
γον» νὰ ὑποκρίνηται ὡς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἐ-
ρικοῦ τῆς Λουίζης. Ὁ κ. Τσίντος ἐπίσης ἀρι-
στος ἠθοποιός· ἐνίοτε μόνον βιάζεται εἰς τὴν ἀ-
παγγελίαν, δυσκολεύων οὕτω τοὺς ἀκροατὰς νὰ
ἐννοήσωσι τὰς λέξεις. Ἄλλ' ὄχι τοῦτο πάντοτε.
Περὶ τοῦ κ. Γ. Νικηφόρου πολλὰ κεκτημένου τοῦ
κωμικοῦ προσόντα, ἐκτὸς τῶν ἐπαίνων οὐδὲν
ἄλλο ἔχομεν ν' ἀπνεύσωμεν αὐτῷ.

Ἐπρεπε νὰ ἦ τις ἐν τῷ θεάτρῳ ἵνα ἴδῃ αὐ-
τὸν ἐν μὲν τῷ ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΙ, μ. ἐ τ ἡ ν μ. α ὑ-
ρ ἡ β ε λ ἄ δ α τ ο υ κ α ἰ τ' ἄ ψ ἡ λ ὀ κ κ-
π ἔ λ λ ο, ἐν δὲ τῷ ἀριστοῦργήματι τοῦ Μο-
λιέρου ὑποκρινόμενον τὸν ἥρωα τῆς βλακείας κύ-
ριον Μαιδὸν Παρκαμουθῖον.

Περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν κυριῶν μόνον διὰ
τὰς νεωστὶ ἐλθούσας κ. κ. Ἑλένην Χέλμη καὶ
Λύραλιν Πομόνη ὀλίγα ἔχομεν νὰ εἴπωμεν,
τῶν λοιπῶν γνωστωτάτων τυγχανουσῶν τοῖς ἐ-
ρασταῖς τοῦ Ἑλλ. θεάτρου.

Ἐξ αὐτῶν ἢ κ. Χέλμη ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ ἐνίοτε
εἶνε οὐχὶ τόσον εὐάεστος. Ἐνόμισα προχθὲς ἐν
τῷ ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΙ ὅπου ὑπεκρίνετο τὸ πρόσωπον
τῆς συζύγου τοῦ πρωταγωνιστοῦ, ὅτι μόνος ἐγὼ
ἠπατώμην στεναχωρούμενος διὰ τὴν ἐπανη-
λειμένως ἀπαγγελλομένην λέξιν τοῦ «πειδ»
ἀντὶ «πειὰ» τοῦλάχιστον, ὡς λ. χ. ἐν τῇ σκη-
νῇ καθ' ἣν μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Ἰωάννας
συνμιλοῦσα παρκαπονεῖται διὰ τὴν ἀπουσίαν
τοῦ ἀνδρός τῆς λέγουσα «αὐτὸ πειδ, εἶνε ἀνυ-
πόφορο πειδ κτλ.» Ἐπίσης καὶ αἱ κινήσεις, αἱ
χειρονομίαι τῆς κυρίας ταύτης εἰς πολλὰ
μὴ εὐτράπελα μέρη ἂν ἦναι δυνατὸν
νὰ γίνωνται μετὰ περισσοτέρας χάριτος. Καὶ
ταῦτα περὶ τῆς κ. Χέλμη· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν κ.

Αύρηλιαν, τῆς ὁμοίας ὀλίγας μόνον λέξεις ἠκούσαμεν καὶ λέξεις ἀπλῆς θαλαμηπόλου, δὲν δυνάμεθα ἢ ἀπὸ καρδίας νὰ συγχαρώμεν αὐτῇ ἐνθυμούμενοι τὸν φυσικώτατον ἐκεῖνον τρόπον τῆς δειλίης μεθ' ἧς ἀνήγγελλε λίαν συμπαιῶς πρὸς τὴν κυρίαν αὐτῆς, τὴν ἀπὸ τῆς ὑπερησίας παρτίτης τῆς Ἡ ἐπιτυχῆς ὑπόκρισις καὶ ὁ θυμωσμός τῶν θεατῶν δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὰ δρωῦντα τοῦ δράματος πρόσωπα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ὀλίγας λέξεις μετὰ θαλαμηπόλου ὅταν αὐτὰ λέγωνται μετὰ τοιαύτης σπανίως τέχνης ἣν ἔδειξεν ἡ κ. Αὐρηλία Πομόνη . . .

Ἡ ἐσπέρα τῆς παραστάσεως τοῦ ΑΡΧΟΝΤΟΧΟΡΙΑΤΟΥ ἦτο καθ' ὅλα ἐξαιρετος, ἐκτὸς ἄλλου λυπηροῦ θεάματος, ὅπερ δυστυχῶς πάντοτε σχεδὸν παρατηρεῖται εἰς τὸ κ ε ν ὀ ν τ ὶ ν περισοτέρων θεωρείων, ἐνῶ ἡ πλατεῖα εἶναι πλήρης.

Ἀπόψε διδαχθῆσεται ἡ ὠραία ἱλαροτραγωδία τοῦ μακκρίτου δικηγόρου Π. Ζάνου Ο ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Προμυνῆσεται μεγίστη συρροή.

Ἡέραν 29 Ὀκτωβρίου 1887.

ΑΜΕΡΩΛΗΠΤΟΣ.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐπὶ ἐνεακαίδεκα ἤδη ἑκατονταετηρίδας ἡ πάτριος μουσική ἐν τῇ Θεοτεύκτῳ ἱερᾷ ὄλκαδι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διαβιώσασα καὶ ἐν μέσῳ δεινῶν πειρατηρίων ἀσινῆς πολυτάκως διαδραματίζουσα ὡς θησαυρὸς τιμαλφῆς ἄχρισ ἡμῶν διασέσωσται. Μετὰ δὲ τὴν παλιγγενεσίαν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, ὅτε ὁ ἐκ ὀσμητῶν δίκην χειμάρρου λάβρως εἰσρέων εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, πάσας τρεπόμενος τροπὰς ὡσπερ ὁ Πρωτεύς ἐκεῖνος, ἤρξατο κατακλύζων τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν κληρονομίαν, ἀνεφάνησαν καὶ τινες ἐξ ἡμῶν τὴν νέαν εὐρωπαϊκὴν ἀνατροπὴν καὶ παιδείου αὐτῶν βουλόμενοι ἐπιδειξάιναι, οἱ μὲν ἐξ ἀγνοίας ὡς ἴδια

πάντα τὰ ὀθνεῖα καὶ ἀλλότρια θεωροῦντες καθάπερ ὁ Ἀθηναῖος ἐκεῖνος Θρασύλλος, ὅστις πάντα τὰ εἰσπλέοντα καὶ ἐκπλέοντα ἀπὸ τοῦ λιμένος Πειραιῶς πλοῖα ὡς ἴδια θεωρῶν ὑπερήθετο, οἱ δὲ ἐκ πλάνης ἐπιδοκίμωντες τὴν διὰ τῆς τετραφώνου εὐρωπαϊκῆς ἀρμονικῆς μουσικῆς βλαβηρῶν ἀντικατάστασιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν μουσικῆς, καταπολεμοῦσι τὸ τιμαλφὲς τοῦτο τῶν πατέρων ἡμῶν κειμήλιον, κατασυντριβόμενοι ὅμως πάντοτε καὶ ἐπὶ τὸν ἀχρογωνιαῖον λίθον προσκόπτοντες. Καὶ σήμερον δὲ, ὅτε ὁ κατὰ τὰς ἱερᾶς ἡμῶν μουσικῆς πόλεμος μετὰ μείζονος δραστηριότητος διεξάγεται ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς εὐρωπαϊζούσης νεότητος, μεγίστη ἀνάγκη παρίσταται, εἴπερ ποτε, ὅπως ἀνεγερθῶσι, πάσαις μηχαναῖς, φρούρια καὶ φραγμαῖ ἐναντι τοῦ ὀσλεροῦ τούτου χειμάρρου τοῦ κατακλύζοντος παρὰ τισι τῶν ἡμετέρων καὶ θρησκείαν καὶ γλώσσαν ἐλληνικὴν καὶ μουσικὴν διὰ συγγραμμάτων ἀπολογητικῶν, οἱ δὲ πιστοὶ, ὅση δυνάμεις, ἀνεπηρέαστοι καὶ ἀπήμαντοι διασωθῶσι διὰ καταλλήλων δημοσιευμάτων περὶ τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἱστορίας τῆς ἱερᾶς τέχνης, διδασκόμενοι σωτηριωδῶς, πῶς οἱ πατέρες ἡμῶν μεριμνῶντες περὶ τῆς μούσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μελωδίας συνεβάλλοντο πρὸς διάσωσιν τοῦ ἐθνικοῦ τούτου πλοῦτου ἐν ἡμέραις ὀξείας ἢ ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς.

Τῇ εὐγενεῖ δὲ διακονίᾳ τῶν Ἐλικωνιάδων καὶ Ἱεροσολυμιτίδων Μουσῶν ἐκ παιδῶν ἐμαυτὸν καθιερώσας, προῦθυμύμενη καθ' ἅπαντα τὸν ἐξάετη ἐνεργὸν βίον μου ὡς δημοσιογράφου καὶ δὴ ὡς μέλους διαφόρων τῆς βασιλευσύσης Συλλόγων καὶ Ἀδελφότητων ἵνα ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀσθενῶν μου δυνάμεων συντάττων ἀπαγγέλλω διαφόρους πραγματείας περὶ διαφόρων ζωτικῶν ζητημάτων καὶ μάλιστα περὶ τοῦ πατρίου θησαυροῦ, τῆς ἱερᾶς ἐλληνικῆς μουσικῆς, ἄσπερ, πλὴν τινῶν σπο-

ράδην ἐν διαφόροις ἐφημερίσι καὶ περιοδικῶς κατὰ καιροὺς δημοσιευθειῶν, μεταξύ ἄλλων μου χειρογράφων κατέλεγον ἀναμμένων αἰσιωτέραν ὥραν. Ἡ δὲ, ἐπότε ἀρχεται ὑποφύσκουσα ἡ τῶν παλινορθώσεων ἡώς, ἀναβάντος εἰς τὴν περίοπτον θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Διονυσίων τῶν Μουσελιμῶν ἀνδρὸς τεπροικισμένου δι' ἐξόχων προσόντων εὐλαθείας, ἀρετῆς, συνέσεως καὶ χριστομῆτου βίου, πιστοῦ δὲ φύλακος τυγχάνοντος τῶν λακπατουμένων πατρῶων κειμηλίων, εὐκαιρον ἡγήσαμαι εἰς φῶς ἀγαγεῖν ἐν τῶν περὶ μουσικῆς ἱστορικῶν μελετημάτων μου πρὸς ἄμυναν τῆς οὕτως ἱταμῶς προσβαλλομένης ἱερᾶς μουσικῆς, θεωρῶν τοῦτο ὡς ἀποχρῶσαν μὲν ἀπάντησιν εἰς τὸ ψεῦδος, ἐγκόλιον δὲ ἀλεξιτήριον τοῖς περὶ πλείστου ποιουμένοις τὸν πάτριον τοῦτον θησαυρὸν, ὀρητήριον δὲ ἐξ οὗ ἕτεροι εἰς κριτικωτέρας καὶ μᾶλλον ἐκτενεῖς μελέτας πιθανὸν νὰ ἐπιδοθῶσι, συντελοῦντες διὰ κοινῆς συνεργασίας κοινὸν πρόγραμμα ἀκολουθοῦντες πρὸς συλλογὴν τῶν τῆδε κάκεισε ἐσπαρμένων εἰδήσεων καὶ δὴ πρὸς διάλυσιν τῆς ἀχλύος τῆς περικαλυπτούσης τὰς ἀγνωσμένας σελίδας τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν μουσικῆς διὰ τῆς προσηκούσης συναρμολογήσεως καὶ ἀπαρτίσεως τελείου σχετικῶς μουσικοῦ ἱστορικοῦ ἔργου εἰς ἐν ὄλον ἀρμονικόν, τοῦθ' ὅπερ τὰ μάλα δυσχερὲς, παρ' ἔμοιγε κριτῆ, διότι οἱ πλείους οἱ καὶ δυνάμενοι κατὰ καιροὺς ἀσχοληθῆναι ἢ τὸν πόνον τῆς διασώσεως τῶν μουσικῶν ἱστορικῶν εἰδήσεων ὀρωδοῦντες ἢ τῇ ραστώνῃ καταθύοντες ἄλλοις τὴν ὀξὴν κατελίμπανον, καὶ οὕτω διατελοῦμεν ἤδη στερούμενοι ἔστω καὶ στοιχειώδους ἱστορίας τῆς ἱερᾶς ἐλληνικῆς μουσικῆς, δηλωτικῆς τῶν κατὰ καιροὺς διαφόρων φάσεων καὶ τυχῶν αὐτῆς καὶ τῶν διαπρεψάντων ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ ὀρίζοντι ἐνδόξων ὑμνογράφων, ἄσματογράφων, ὑμνοδῶν, μουσικῶν τε καὶ μουσικολόγων. Ἐπειδὴ

δὲ ἐκ τῶν διαφόρων μακρῶν πραγματειῶν μου, ἄς κατὰ καιροὺς μετ' ἐπιμελείας καὶ ζήλου συνταξάμενος ἀνέγων ἐν τῷ ἐνταῦθα ἄλλοτε μὲν ἀκμάσαντι τανῦν δὲ ἐπιθανατίῳ διατελοῦντι Ἑλληνικῷ Μουσικῷ Συλλόγῳ, ἢ ὑπὸ τὸν τίτλον ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΗΜΩΝ ΜΟΥΣΙΚΗ ἀναγνωσθεῖσα τῇ 4 Δεκεμβρίου τοῦ 1881 σωτηρίου ἔτους κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τοῦ Συλλόγου, ἀναπληροῖ ἐν πολλοῖς τὴν διελθῆσθαι ἔλλειψιν ὡς περιέχουσα ἱκανὰ χρήσιμα εἰς γνῶσιν τῆς ἱστορίας τῆς πατρίου μουσικῆς, δι' ἐλπίδος ἔχω ὅτι αὐτὴ εἰς φῶς ἀγομένη οὐκ ἀνόνητος ἀποδῆσεται τῇ ὀρθοδόξῃ ἐλληνίδι νεότητι καὶ παντὶ φιλόστοιχῳ ὁμογενεῖ καὶ δὴ τοῖς κληρικοῖς καὶ ἱεροψάλταις, διὸ καὶ ἀναγκαῖον προθέμην, ὡς ὁμογενῆς τὰ πάτρια τιμῶν καὶ γεραίρων καὶ ζηλῶν τὴν πατρῶαν εὐκλειαν, τύποις ἐκδοῦναι ταύτην ἐν τεύχει μονοτόμῳ καὶ πολυσελίδῳ, πεντεκαίδεκα περίπου τυπογραφικὰ φύλλα περιέχοντι, ἐπιτόμως ἔναρχος ἀνακαινισθεῖσαν καὶ ἐν πολλοῖς πλουτισθεῖσαν καὶ ἐπεξεργασθεῖσαν καὶ σημειώσεσι πυκασθεῖσαν.

Τὰ μικρὰ ταῦτα, πλὴν πλήρη ζήλου πνευματικὰ κεφάλαια καταβαλλόμενα πρὸς ἐθνικὴν ὠφέλειαν, τοῦτο μὲν ἐπὶ τὸν φιλοῦντα τοῖς κάμνουσι συγκαίμεν Θεὸν πεποιθότες, τοῦτο δὲ ἐνδόντες εἰς τὰς θερμὰς προτροπὰς πολλῶν τῆς ἱερᾶς μουσικῆς ἐνθέρμων διασωτῶν καὶ ἐραστῶν, οἵτινες ὑποστηρίξουσι βεβαίως διὰ τῆς προθύμου καὶ φιλοτίμου αὐτῶν συνδρομῆς τὸ ἀγγελλόμενον πόνημά μου, ὅπερ ἐφιλοπόνησα πολλὰ ἐπὶ τούτῳ συγγράμματα ἀκριβῶς καὶ συντετελεσμένως ἐκμελετήσας καὶ ἐπισταμένως συλλέξας πᾶν ὅ,τι τὸ ἀντικείμενον ἐφ' οὗ προθέμην ἐνετύγχανεν. Ἡ συνδρομὴ ἐκάστου σώματος ἐκτυπωθησομένου μετ' ἐξαιρέτου φιλοκαλίας ἐπὶ μεγάλῳ ὀγδόῳ καὶ χάρτου λαμπροῦ,

ώρισται εἰς ἀργυροῦς μετζητιές διὰ τοὺς πληρώνοντας ἅμα τῇ ἐγγραφῇ πρὸς εὐχερεστέραν ἐκτύπωσιν, ἐν δὲ τέταρτον τῆς θωμανικῆς λίρας (6 φράγκα) διὰ τοὺς πληρώνοντας ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τοῦ βιβλίου.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται εἴτε εἰς τὸ ἐν Γαλατᾷ Κωνσταντινουπόλεως Καβαριάν Χάν (Γραφεῖα Βυζαντίδος, ἀριθ. 10), εἴτε εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Σταύρου Λεμονίδου (Γαλατᾶν, ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ, ἀριθ. 26).

Τὸ ἀγγελλόμενον σύγγραμμά μου ἐπικοσμηθήσεται διὰ τοῦ πανσεβάστου καὶ παναγίου ὀνόματος τοῦ πανευκλεῶς τανῦν τοὺς οἶακας τοῦ Ἀποστολικοῦ Οἰκουμενικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνου διειθύνοντος Παναγιωτάτου Πατριάρχου Διονυσίου Ε'. τοῦ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως, ᾧ καὶ ἀνατίθημι τοῦτι εὐσεβάστως ἐξ αἰσθήματος βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης, ὡς ἀπολαύων τῆς ὑψηλῆς Αὐτοῦ εὐνοίας, καὶ δι' ἧς φέρει προγονικὰς ἀρετάς, αὐθόρμητος ἀπὸ εἰκοσιονταετίας καθ' ἅπαντα τὸν ἀρχιερατικὸν Αὐτοῦ βίον παριστάμενος γενναῖος προστάτης τῶν πατρῶων κειμηλίων καὶ τῶν ἐνθέρμως ὑπὲρ αὐτῶν ἐναγωνιζομένων.

Ἐν Κων]πόλει τῇ 31 Αὐγούστου 1887.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΑ΄.

Εἰς σχολεῖον σπουδάζας. . . πλὴν συγγνώμην ἀρχηγὸς ἱατρῶν μετὰ ταῦτα ἐγενόμενῃ εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν κατοικῶ ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀμερικὴν συμβούλια ποιῶ μὲ πλοῖα πάντοτε ταξιδεύω ἀλλ οὐδέποτε εἰς λέμβον ἐμβαινῶ εἰς θέατρα καὶ χοροὺς δὲν θὰ μὲ ἰδῆς εἰς φαρμακεία θὰ μ' εὐρῆς κάτι τι ἔχοντα ἐπὶ κεφαλῆς ἀλλὰ μὴ φίλε μου τόσον ἀπορῆς.

ΣΤ. ΝΕΟΚΟΣΜΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΔΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1888

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΟΝ

ὑπὸ

Δ. ΚΑΛΕΜΗ

(Τῇ συνεργασίᾳ διαφόρων λογίων)

Ὅχιδρον ἤδη τοῦτο διατρέχει ἔτος ἡ ἐκδόσις τοῦ ἡμετέρου Ἡμερολογίου ὁ ΧΡΟΝΟΣ, ὁμολογοῦμεν δὲ ὅτι, καθ' ἀπάσας τὰς ἐν τῷ ὀκταετεί διαστήματι ἐκδόσεις εὕρομεν προθύμους συναντιλήπτωρας τοὺς πλείστους τῶν ὁμογενῶν, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων ἀνθρώπων τινῶν, μὴ κατανοούντων, δυστυχῶς, τὰς δαπάνας, ἅς συνεπάγεται ἡ ἐκδοσις βιβλίων, καὶ ὁποῖου εἶδους ὠφελείας ἀποκομίζει ὁ ἐκδότης. Οὐχ' ἦττον ἡμεῖς καὶ τούτους ἐξ ἴσου εὐχαριστοῦμεν, τολμῶμεν δ' ἀπλῶς παρακαλεῖσαι ἕως ἐφέτος τοὐλάχιστον δεῖξωσι πλείονα προθυμίαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς ἡμᾶς ὑποχρεώσεων τῶν, ἀπρὸς καὶ τὸ βιβλίον ἐκ δέκα, ὡς πάντοτε ἀποτελούμενον τυπογραφικῶν φύλλων, χάριν τῶν πολλῶν, θέλει τιμᾶσθαι εἰς τὸ ἡμισυ τῆς τῶς ἀξίας του, ἧτοι ἐν μὲν Κων]πόλει γρ. 3, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις γρ. 6 προστιθεμένων τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 1 1]2.

Περὶ τῆς ἐν τῷ ἡμερολογίῳ δημοσιευθεσμένης ὕλης οὐδὲν λέγομεν, ἐπαφίνοντες νὰ κρίνωσιν αὐτοὶ οἱ ἀναγνώσται οἵτινες εὐρήσουσι ἐν αὐτῷ ὕλην παντοίαν φιλολογικὴν, ὀφειλομένην εἰς λογίων καὶ λάμους.

Ὁ ἐκδότης.

I. Γ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Σημ. Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἐγγραφῆς συνδρομητῶν, ἀπευθυντέον πρὸς τὸν ἐκδότην, Γαλατᾶ, Γκιουμούς χάν. ἀρ. 9.